

2007. július, XV/11. évf. 2. (48.) szám
A Magyar Schönstatt Családmozgalom lapja

oázis

Fotó: Locsmándi Dani

Kopogtató: Ketten vitatjuk meg az útitervet,
titkos halkán, hogy meg ne hallja más,
suttogva kérjük és úgyis válaszoljuk;
most hol vagyunk, ez milyen állomás?
(Dsida Jenő)

A házaspárok útján

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava	3
Mindennapjaink	4
A pápára figyelünk	39
Kentenich atya tanításából	41
Tilman atya válaszol	43
Női rovat	45
Adja tovább a mikrofont!	49
Főzőcske	55
Könyvajánló	56
Ép lélek ép testben legyen	59
Nincs/Van boruk!, Gólyahír	60
Gyerekszáj	61
Schönstatt hírek	62
Városmisszió	65
Fiatalok Oázisa	68

OÁZIS 2007. július, XVII. évf. 2. (48.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-026, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazsis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva • **Készítették:** Alföldi Zoltán és Ági, Antal Péter és Edit, Bodó Rita, Csermák Kálmán és Alice, Endrédi István és Cili, Fehér Zoltán és Marika, Fleischer Zoltán és Andrea, Gál László és Szilvi, Gólya Zoltán és Otília, Gyuk Balázs és Kati, Herbert Tamás és Andrea, Kelecsényi Zsolt és Rita, Komáromi Ferenc és Mária, Kuslits Károly és Panka, Makó András és Dia, Oszoliné Boda Márti, Ozsvári Csaba és Imri, Perei Gábor és Nóra, Pfitzner Tibor és Ági, Szelestei Gábor és Barbara, Szelestei Péter és Ildi, Ther Ágnes, Tirczka Imre és Zsófi, Varga Orsi, Vértessaljai János és Vali, Zajkás Péter és Rozi • **Szöveget gondozták:** Guldne Gelencsér Noémi, Rábai Szilárd és Györgyi • **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika
Nyomás: D-plus Nyomda 1033. Budapest Szentendrei út 89-93.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk tevékenységét a 73200134-10000434 számlaszámon. Hálásan köszönjük a D-plus Nyomdának, hogy újságunkat ingyen állítják elő!

**Szeretnénk idén is elkészíteni
a 2008-as schönstatti falinaptárt.**

Újságunkban több, néhány soros,
a házasság útjával kapcsolatos
versidézetet találtak
Ezekhez vagy saját kedves
versrészletekhez várunk fotókat
a következő címre: oazsis@schoenstatt.hu.
Határidő: 2007. szeptember 15.

A következő szám témája:

**Halk hívásodra
– hősie bizalommal.**

Házigazda az Óbudavári Régió lesz.
Várjuk megtapasztalásaitokat
a következő címre: Sallai + Karikó
oazsis@schoenstatt.hu
Határidő: szintén szeptember 15.

Kedves házások és házasságra készülőők!

zeretettel hívunk, járjátok végig Óbudaváron *A házaspárok útját*, melyet a schönstatti családok készítettek. Ez az út mindazoknak szól, akik ráébredtek arra, hogy a házasságuk, a családi és a személyes életük, a világgal való kapcsolatuk nem működik „csak úgy magától”. Kőműves vagy orvos se lesz senki „csak úgy”, előbb meg kell tanulnia a szakmát. A legígéretesebb, de talán a legnehezebb szakma maga az élet. *A házaspárok útja* segítséget szeretne nyújtani, hogy a házastársak az életútjukon újra és újra egymásra találjanak, felfedezzék közös hivatásukat, gyermekeiket helyesen neveljék és otthonaikban boldog családi életet éljenek.

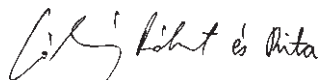
Az idelátogató – legyen az tizenéves, nagymama, nagypapa korú, vagy valahol a kettő között – életkorától és tapasztalataitól függően rövidebb vagy hosszabb életszakaszra tekinthet vissza, és más a távlat, amely még előtte áll.

A kápolnától induló és ide visszavezető másfél km hosszú erdei sétaút 15 állomást érint. Az egyes állomások a házasság fontos eseményeit, feladatait, nehézségeit és korszakait jelenítik meg. A rajtuk olvasható idézetek, feladatok ösztönzést adnak arra, hogy a házások elgondolkodjanak az életük egyes mérföldkövein, és beszélgessenek egymással. A párokat arra biztatjuk, hogy először külön-külön, személyesen mélyüljenek el az egyes állomások mondanivalójánál, és a padon megpihenve ez után osszák meg gondolataikat egymással.

Az alaposabb elmélyüléshez készült egy könyv, amely minden állomással kapcsolatban egy rövid elmélkedést tartalmaz, és a családi életben fölmerült nehézségek sikeres megoldáshoz nyújthat segítséget. A nehézségek végigkísérnek bennünket „a bölcsőtől a sírig”, és felhívást jelentenek a helyes megoldás keresésére. (A könyv megvásárolható Óbudaváron, illetve megrendelhető az ismert elérhetőségeken.) Oszvári Imri fatáblára festett képei díszítik az állomásokat és a róla készített fotók a könyvet. Az elmélkedések mellé összeállítottunk egy népdalcskrot is. Az állomások között ízlelgetve-énekelve talán éppen lelkünk legmélyét nyitja meg.

A kápolna alakú 15 fatábla Jagicza Attila és Aliz munkája. A padokhoz a deszkákat a Körmendi házaspár biztosította és Vissy Géza készítette el. Hálás köszönetet mondunk mindazoknak, akik munkája lehetővé tette, hogy a *A házaspárok útja* megvalósulhasson.

A házaspárok útját a schönstatti családok imái és áldozatai hordozzák, hogy akik ezt az utat végigjárják, a kapcsolatukban megújuljanak és a házasságukban megerősödjenek.

László Köhler és Anita

1. Egyásra találtunk – életre szólóan

Társ nélkül, *mint az olló egy fele* – csonkák voltunk. Aki fél az fél – sóvárogtunk a teljességre. Vágyakozva kerestük önünk hiányzó felét valaki másban. Talán göröngyös volt az út, míg egymásra találtunk, de a hibákból, csalódásokból okultunk, érettebbé váltunk.

Szerelmes voltam, és ez viszonzásra talált. Választottam, és én is választott lettem. Időm java részét a választottammal szerettem volna tölteni – betölteni.

Ahogy múltak a hetek, a hónapok, úgy teltek is. Sokasodtak a közös élmények. Egyre többféle helyzetben láttam a társamat és látott ő is engem: barátokkal kirándultunk, beteg nagyszülőt látogattunk, moziba mentünk, eltöltöttünk egy-két napot egymás családjával. A társamról alkotott kép egyre tisztább lett. A vakszerelmem egyre inkább látóvá vált: nemcsak az *erények*

tiszta sugárzását, de a *hibák napfogatkozását* is észrevettük: rájöttem, hogy nem hibátlan. De tudom, hogy én sem. Mégis erősebb a szerelmes szeretet, amit iránta érzek. Sőt! Eljutok addig, hogy a hibáit is szeretni tudom. Pontosabban: a hibáival együtt szeretem.

Miközben egymás lényegét bogozgattuk, Istenhez fordulva így imádkoztunk: *Segíts, Uram, hogy nyitott legyek és megtaláljam az igazit! Vajon ő-e az, akit nekem szántál? Hívásunkra eljött hozzánk, megerősített minket, s úgy határoztunk, hogy „erre a sziklára építjük”* a kapcsolatunkat és a jövőnket. Tudtuk, hogy a közös életünk nem lesz mentes a nehézségektől, de hisszük, hogy ha egymás és Isten kezét nem eresztjük el, célhoz érünk biztosan. Ezért mondtunk igent egymásra a házasság szentségében. Magyar szokás szerint ezt esküvel is megerősítettük és ezt az esküt meg is újítjuk:

„Isten engem úgy segítjen, Nagyasszonyunk a boldogságos Szűz Mária, és Istennek minden szentjei, hogy a jelenlevő N-t szeretem, szeretetből veszem feleségül (szeretetből megyek hozzá feleségül), Isten rendelése szerint, az Anyaszentegyház törvénye szerint, és hogy őt el nem hagyom holtomiglan-holtáiglan, semmiféle bajában, Isten engem úgy segítjen.”

Mennyei Atyánk! Teremtettél egyszer egy fiút és egy leányt. Élték a maguk életét örömek és küzdelmek között. De örömeik az élet felszínének örömei voltak, küzdelmeik a létük küzdelmei. Egyszer aztán nehéz döntések, magányos, gyötrelmes hónapok következtek mindkettőjük számára. Ezekben a szívet érlelő magányos órákban így fohászkodott a leány: „Istenem én már nem akarok semmit. Visszaadom az akaratomat, oda viszel, ahova akarsz, csak egyet kérek, hogy Téged szolgálhassalak.” A fiú pedig ezt mondta magában: „Sok minden sikerült nekem, és annyi mindennel foglalkozom, csak a lényeggel nem, a LÉNYEGGEL nem.” – Istenünk! Te meghallgattad őket. Gyöngéden kézen fogtad, és odavitted őket, ahova Te akartad. És kezüket egymás kezébe helyezted.

Áldottak a szenvedéssel teli magányos órák.

Köszönjük a kedvest, akit küldtél. Köszönjük, hogy egymás szívében mindig otthon lehetünk, hogy egymás karjában mindig biztonság van.

Köszönjük, hogy van egy ember a földön, aki szeret olyan bűnös és tökéletlen állapotban is, amilyenek vagyunk.

Valaki számára egyetlenegy lenni... (Ady Endre)

*Hittel és emberséggel
Első te, kit vállallak,
Kit szóval-szívvel vallak
És álmomba se csallak. (Kafka Margit)*

*Elmémbé, mint fémbe a savak
öszöneimmel belemartalak...
lényed ott minden lényedet kitölt. (József Attila)*

*Szeretem erényid tiszta sugárzását,
szeretem hibáid napfogyatkozását. (Petőfi Sándor)*

Egy szív: fél szárny. Most már repülhetsz. (Illyés Gyula)

2. Az otthonunk a mi birodalmunk

A mi házunkat angyalok építették! Mi pedig „csak úgy” kaptunk egyet ajándékba!

Ilyen és ehhez hasonló beszámolókat hallottunk éveken át a családnapokon Óbudaváron. Kértünk és kaptunk – mesélték sokan magától értetődően, mintha ilyen egyszerű lenne családi házhoz jutni. Számtalan történetet hallva mi is felbátorodtunk, és elkezdtünk saját házáért imádkozni. Kértünk bátran, egyre nagyobb bizalommal.

Először találtunk egy gyönyörű telket. Majd a meglevő zártkerti ingatlanunkat sikerült eladni. Megkaptuk az építési engedélyt és belevágtunk az építkezésbe. Kölcsönt vettünk fel, kaptunk pénzt szülőktől, rokonoktól. Kaptunk sok-sok erőt és kegyelmet Istentől, kaptunk megbízható mestereket, és végül jó szomszédokat is ajándékba!

Kevés időt töltöttünk együtt az építkezés idején, de Isten kegyelméből rendkívül békés és örömteli időszaka volt ez életünknek. A szívünkben cseng az ének: „A föld, amelyre lábad lép, réges-régen a tied, mert én adtam azt neked! Nem illetheti az ellenség, nem lesz sohasem idegené. Nem lakhat ott, csak az a nép, akie a szövetség!”

A férjem rendkívül ügyesen szervezte az építkezést, és óriási energiával dolgozott a házon. Nem kedvetlenített el, hogy alig látjuk egymást, és türelmesebb lettem a gyerekekkel is. Olyan angyaliak lettünk... Lehet, hogy a mi házunkat is angyalok építették? Köszönjük Neked, Istenünk!

Az otthonteremtésről legelőször a Gondviselés jut eszünkbe. Jó látni körülöttnk a családokat, hogy akik belevágtak az otthonteremtésbe, legyen az építkezés vagy kalandos lakásvásárlás, mára már a szép otthonukban lakhatnak.

Az út a saját lakás vagy ház megteremtéséig nem sima, hanem göröngyös. Erről már sok szép beszámolót olvashattunk az Oázis lapjain. Ezek az utak egyéniek. Vannak, akiket egy kicsit biztatni kell. Van, ahol az egyik házastársban kezd el motoszkálni a gondolat, milyen jó lenne egy saját kertes házban nevelni a gyermekeket. Ahogy az indíttatások, úgy az utak is különbözőek.

A házépítés, a felújítás feladata főképp a férfi munkáját igényli. Ő tud fizikailag is igazán részt venni. Szép része a munkának, amikor a házaspár együtt tud dolgozni. Amikor kész a ház, vagy ott az „üres” lakás, a feleség fontos feladata, hogy igazi otthon tudjon teremteni benne a családjának. Érdekes látni, hogy az édesanyák személyisége és lelke mennyire érződik az otthonokon. Persze hosszabb folyamat, mire a család belakja az otthonát. Kialakulnak a saját terek, ahol mindenki nyugodtan kipihenheti magát és feltöltődhet.

Sok szép otthont láttunk már. Néhol a konyhában a falon a gyerekek heti programja óriási papírra van felírva. Ez nagyon praktikus. Figyelemmel lehet kísérni, melyik gyermek éppen hol van. Az is nagyon tetszett, ahol a lépcsőházban családi képek vannak kitéve a falra. Nem csak a gyerekek képei, hanem emlékek a kirándulásokról. Ezekre így gyakran vissza lehet emlékezni. Otthonosságot teremtenek a szép cserépkályhák, amelyek általában az otthon közepén helyezkednek el. Nem csak melegséget árasztanak, hanem télen összehozzák a családot is.

Szeretem, hogy az otthonunkat a különböző évszakokban másképp lehet díszíteni. Talán legdíszebb advent idején. Jó látni a gerendákról lógó mézeskalácsokat. Tavasszal örülök, amikor tojásfát lehet készíteni. Ősszel pedig az a szép, hogy színpompás levelekkel, különböző termésekkel lehet díszíteni. Jó, ha egy kiránduláson gyűjtöttük ezeket. Az otthon szépítésében az is jó, hogy a gyerekekkel együtt is lehet végezni. Ők is mindig nagyon várják, hogy mikor lehet már készíteni az új díszítést. S annak külön örülnek, ha az általuk készített dísz is felkerül a falra. Jó látni, hogy évszakonként is változik, alakul egy kicsit otthonunk.

Remélem, a Szűzanya – aki nálunk lakik és segít az otthonosságot megteremteni, megőrizni – velünk örül szép otthonainknak.

*Ahol oltalmat találunk és nyújtunk,
ott az otthonunk és a hazánk. (Kentenich atya)*

*Otthon...
jövőt őrlő élet-malom! (Mécs László)*

*Zúgjanak bár künn a vészek,
Csak ez a kis enyhe fészek
Ez maradjon mindig épen. (Arany János)*

3. Életet adunk, életet kapunk

Az ember sokszor el van telve önmagával, milyen csodálatos dolgokat tud alkotni, megelégedettség tölti el a művei láttán. Házakat épít, hidakat emel a folyók fölé, szuperszonikus repülőgépeket gyárt.

Azonban ezek egyike sem olyan hatalmas alkotás, mint amikor átélhettük, hogy az Isten teremtő munkatársai vagyunk. Gyermekeket kaptunk Tőle ajándékba. Érezhettük, hogy használ minket. Nagyon szép és mély érzés volt, hogy egy új emberi életet adott nekünk. Megtapasztalhattuk az Ő bizalmát bennünk, hogy ekkora kincset bízott ránk. Nagy örömet éltünk át, amikor megérkeztek. Isten közelségét is átéltük a gyermekeink szívében. A gyermekeink által növekedett a családi szentélyünk, gazdagabbak lettünk.

Az esküvőnk napján megígértük, hogy elfogadjuk a gyermekeket, akikkel Isten megajándékozza a házasságunkat. Elfogadtuk Őket akár betegek voltak, akár egészségesek, akár „rosszak”, akár jók, mert Isten bízta ránk Őket.

Nem magunknak neveljük Őket, nem a mi tulajdonaink. Vissza kell, hogy vesszük gyermekeinket Istenhez. Azt szeretnénk, ha boldogok lennének, ez pedig csak úgy lehetséges, ha Istent megismerik és megszeretik.

– Elfogadod-e a gyermekeket, melyekkel Isten megajándékozza a házasságotokat?

– Elfogadom!

Amikor az oltár előtt álltunk, ez a kérdés is elhangzott. Akkor nem gondoltunk bele, hogy nemcsak az egészséges gyermekek lehetnek Istennek az ajándékai.

3 éves házasok voltunk, amikor a második gyermekünket vártuk. 4 hónapos volt a babánk, amikor az ultrahang kimutatta, hogy nyitott gerince van. Először nem akartuk elhinni, ezért elmentünk egy másik szakemberhez is. A diagnózis megerősítette az előzőt. Az orvosok azonnali abortuszt javasoltak, hiszen gondoljunk csak bele: „Ebből a gyerekből soha nem lesz egészséges ember, s különben is nem fogja megélni a felnőtt kort.”

Hirtelen olyan helyzetbe kerültünk, ahol még a tágabb családjunk is az orvosok oldalára állt. Nem mondtak határozott véleményt, csak éreztették, mit gondolnak az esetről.

Nagyon hasznos, ha van a házaspárnak egy lelki vezetője. Ő erősített meg a döntésünkben, Isten a mi oldalunkon áll, bízunk benne. Ami ránk várt: vagy magához veszi az Úr még méhen belül, vagy megszülöm, és egy beteg gyermeket fogunk szeretni, amíg csak köztünk él.

Isten az első változat mellett döntött. Sokat imádkoztunk érőért, s mint később megtudtuk, az atya a hittan csoporttól kezdve az egész templomot megimádkoztatta – értünk.

Nagyon szép volt ez az időszak – rátaláltunk a Szűzanyára, akivel addig nem volt személyes kapcsolatunk. Mária is szenvedett a gyermekével együtt, ő is végigjárta a keresztutat Jézussal. Most pedig ott állt mellettünk. Vigasztalt.

Húsvét vasárnap hajnalban vette őt magához a Jóisten. Amikor bementem a kórházba, nagy béke és öröm volt bennem. A szobatársak nem értették, hogyan lehetek ilyen boldog. Amikor velük történt hasonló, ők kiborultak, s alig tudták feldolgozni. Nekem viszont volt segítségem, a férjem, a lelki vezetőnk, a Szűzanya, a Jóisten és nem utolsó sorban az imádkozó emberek. Ilyen háttérrel nem csoda, hogy örömként élhettük meg azt, hogy egy gyermekünk Isten országában imádkozik értünk.

Ő lett a mi első közbenjárónk a mennyországban. Még kettő testvére követte őt. Jelenleg 5 gyermeket nevelünk, szeretünk itt a földön, s várjuk a majdani találkozást Isten szeretetében.

*...Ilyen az ember. Egyedüli példány.
Nem élt belőle több és most sem él,
S mint fán se nő egyforma két levél,
A nagy időn se lesz hozzá hasonló.
(Kosztolányi Dezső)*

*Köszönöm, hogy megteremtettél,
Ó, Szeretet, és idetettél,
Hogy csillagok, ködök, hegyek
között ember legyek.
(Reményik Sándor)*

4. A szeretet fájhat

„Ne nyugodjék le a nap haragotok felett!” (Ef 4, 26)

Mindig újra megterheljük egymást. Nemcsak a bűneinkkel, hanem a hibáinkkal, a rossz szokásainkkal, az érzéketlenségünkkel... Csalódást és fájdalmat okozunk. Ez hozzá tartozik az emberi élethez, de ezt időnként rendbe kell tenni.

Minden szentmisében megbocsátást kérünk és kapunk Istentől, mert nagy szükségünk van rá. Otthon is. Magunknak is meg kell bocsátanunk, bár lehet, hogy nehezünkre esik.

Megbeszéljük, mivel bántottuk meg egymást. Kibékülés után könnyebb elmenni a szentmisére. Mikor az egész templom imádkozza: „Gyónom a mindenható Istennek...”, megfogjuk egymás kezét és szívünkéből mondjuk neki: „Most minden rendben van, megújult a kapcsolatunk.” Így ragyogó örömmel ünnepeljük a szentmisét.

Persze nem várunk mindig a következő szentmiséig... megfogjuk egymás kezét, és akár szavak nélkül a szívünkben is gyakran megbocsátunk egymásnak. És akkor minden megint jó!

A megbocsátás alázatot igényel és bizalmat erősít. Néha szavakkal nehéz, jelekkel könnyebb, pl. egy csokor virággal, egy üzenettel egy cédulán, egy ágyra tett kedvességgel, egy SMS-sel. Viselkedéssel is lehet bocsánatot kérni, pl. ha a férj, aki sokat focizik, kárpótlásul hazaérkezve sokat mosogat.

A megbocsátás, a kibékülés csodálatos érzés a házasságban. Megbántottalak, egyetlen párom, éreztem, hogy elvettem a súlykot, ingerült voltam, csúnyán kikeltem magamból. Te megbántódtál, s nekem fájdalom hasogatta a szívemet, de békülni még képtelen voltam. Vártam, míg eljön az az indíttatás, amely legyőzi a szív fájdalmat, elnyomja a kellemetlen érzést az emberben és béke telepszik a lélekre. Végtelen béke és óriási szeretet árad a másik felé. Ekkor hirtelen minden újra szép lesz, visszatér a tiszta szeretet a másik iránt. Bocsáss meg, Kedves, nézd el, hogy néhanapján ilyen vagyok.

Lehet, hogy sokszor szomorkodom a rám nehezedő kereszt terhe miatt. Erőt ad, ha arra gondolok, hogy Jézusom, Te a keresztúton előttem jártál és utat mutatsz nekem. Taníts meg követésedre, hogy keresztutam az igazi szeretet, a türelem, az önlegyőzés útja legyen.

Uram, segíts, hogy felismerjem, hogy természetes, hogy a társam hibázik, hiszen ember. Segíts, hogy emiatt kétségbe ne essem, meg ne futamodjak. Újítsd meg bennem a türelmet, önts lelkembe erőt, hogy Veled hordozzam keresztmet. Ámen.

Ha haragszotok is, ne vétkezzetek, ne nyugodjék le a nap haragotok felett! (Ef 4, 26)

Bocsásd meg a bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. (Lk 11,4)

Mindenekelőtt legyünk az elnézés, a szelídség és a türelem csodái. (Kentenich atya)

*Érted haragszom én, nem ellened...
erősítsen az én haragom, ahogy is bántson, kedves. (József Attila)*

*Örömöm sokszorozódjék a te örömödben,
Hiányosságom váljék jóssággá benned. (Weöres Sándor)*

*Iszonyattól, ha szédülök,
Ha a pimaszság rámdönög,
Önmagammal ha küzködök,
Gyönyörűm te segíts engem. (Nagy László)*

5. A nehézségek által növekszünk

Összetörtük az autónkat; betegség tör a családra; új munkahelyet kell keresnünk... – hirtelen nehéz-zé válik az életünk. Mit teszünk ilyen esetben?

Panaszkodunk, szomorkodunk, ha nehézség ér bennünket. Pedig sokszor tapasztaltuk már, hogy Istenünk a nehézségeink által is vezet minket. A nehézségekben a családuk összekovácsolódik, megerősödik. Átértékelődnek az ügyeink. Hirtelen lényegtelennek tűnnek azok a dolgok, amelyek miatt addig aggodalmaskodtunk. Rájövünk, hogy mi az igazán fontos... Küzdelmeink során egymást még jobban megismerhetjük, felfedezhetünk addig rejtett tulajdonságokat, érzéseket.

Nehézségeinket sokszor azért kapjuk, mert Istennek terve van velünk: hogy a szenvedéseink elfogadása másoknak például szolgáljon, és mások hasonló problémáit jobban átérezhessük, így könnyebben segíthessünk.

Nehézségeink így alakulnak feladattá, iránymutatóvá a számunkra és mások számára.

A Szűzanya nálunk lakik!

Április végén lányhétvégre ment nagylányunk, így a fiainkkal maradtunk. Péntek este úgy döntöttünk, mi is hamar lefekszünk aludni, hogy egy kicsit kipihenjük magunkat.

Éjjel fél 12-kor ijedten szaladtak be hozzánk a fiaink: „Tűz van a szobánkban!”

Szerencsére senki nem sérült meg komolyan, a kicsinek a válla egy 10 Ft-os folton egy kicsit megégett, de fel sem hólyagosodott.

Beszaladtunk a szobába, akkor már komoly lángok lobogtak, a mennyezetet nyaldosták. A kicsi ágya égett fenn a galérián, amit tavaly készítettünk a férjemmel. Mindenféle játékot is tartott ott: plüssállatok, autók, gyerek-laptop és egyéb gyerekreklamek étek nagy lángolással. Én gyorsan lekapkodtam az ágyneműket, hogy abba nehogy belekapjon a tűz, még a lepedőt is sikerült úgy leszednem, hogy meg

sem perzselődött! Azonnal hordtuk a vizet, lábasban, lavórban, kis kukában, ki mit talált, a fürdőből és a konyhából is. Először nem akart alábbhagyni a lobogás. Kértem a Szűzanyát, segítsen ki a bajból, mert nem tudunk vele egyedül megbirkózni! Végül kb. negyedórai küzdelem során eloltottuk a tüzet.

Az oltás után szemrevételeztük, hogy komoly sérülés valóban nem történt. Ez maga volt a csoda! A szoba két méterre a mennyezettől lefelé, valamint az egész plafon teljesen fekete volt. A gyerek ágyán minden elégett, még a matraca is.

Még szerencse, hogy az őrangyala felébresztette, az ő elmondása szerint: meleg volt nagyon! Kiderült, hogy éjjel félt és ezért gyertyát gyújtott, közben elaludt. Mikor felébredt, már égett a tűz. Azonnal szólt a testvérének, akivel rögtön hozzánk jöttek. Bár először úgy keltette fel testvérét, hogy segítsen oltani, a Szűzanya hozzánk vezette őket, és Ő segített a baj elhárításában is!

A szemrevételezés során láttuk, hogy minden kormos az egész lakásban. A függöny kis híján meggyulladt. Ha az is lángra kapott volna, valóban nagyon nagy lett volna a baj!

Annyira forró volt a füst, hogy a villanytakaró dob is elhajolt. Oltás közben nem is éreztük a nagy hőt.

Csoda az is, hogy füstmérgezést sem kapott senki, pedig a sok műanyag égésekor rengeteg füst keletkezett. A gyerekek tárva-nyitva hagyták a szekrényeiket, így minden ruhát át kellett mosni. A kár következménye a fal újrafestése, egy új ágy-matrac beszerzése, csillárcsere lett, no meg a gyerekjátékok. A biztosító ráadásul annyi pénzt fizet, hogy a házat is le tudjuk szigetelni belőle!

Ugyanakkor a családunk is jobban összekovácsolódott a történettel: a kenyérbéllel való faltakarítás közben sokat beszélgettünk (18 kg kenyérbél fogyott el!), valamint felváltva mindenki beletett egy „kis munkát”. Aztán érdekes hasonlat jutott eszünkbe *a pokol is fekete, a korom is fekete, a poklot Jézussal leküzdhetjük, a kenyérbéllel a kormot...*

A kicsi úgy mesélte el a nagylánynak a történeteket, hogy még derűtséget is okozott: *„Láttad volna, amikor a korong csak úgy gomolygott kifelé a szobából!”*

Mostanra a szobát kifestettük, visszapakoltunk, és hála a hosszú hétvégének, el is rendeződtünk. **Köszönjük, Szűzanya!**

*Ne aggódva gondoskodjatok!
A legnagyobb gond:
végtelenül gondtalannak lenni.
(Kentenich atya)*

Gondolod kerül életed útjába
 egyetlen zárókő is hiába.
 Lehet otromba, lehet kicsike,
 hidd el, ahol van, ott kell lennie.
 De nem azért, hogy visszatartson téged,
 s lohassza kedved, merészséged.
 Jóságos kéz utadba azért tette,
 hogy te állj meg mellette.
 Nézd meg a követ, aztán kezdj el
 Beszélni róla Isteneddel.
 Őt kérdezd meg: milyen üzenetet
 küld ezzel az akadállyal neked.
 S ha lelked Istennel találkozott,
 utadba minden kő áldást hozott.
 (Prohászka Ottokár egyetlen verse)

6. Erős gyermekeket nevelünk

Feladatunk az Élet szolgálata. A gyermekeinket ajándékba kaptuk a Jóistentől, ezért felelősséggel tartozunk értük.

Tapasztaljuk, hogy a gyermekeinket csak úgy tudjuk nevelni, ha mi magunk is nevelődünk, életünkkel példát adunk. A jó nevelő legfőbb feladata önmaga csiszolása. Gyakran kérjük Szűzanyánkat, hogy soha ne fáradjunk bele törekedni a jóra, hogy mi magunk minél közelebb kerüljünk Istenünk tervéhez.

Feladatunk, hogy a gyermekeinkben is elrejtett isteni akarat kibontakozását elősegítsük. Sokszor gyengének érezzük magunkat, pedig a Mennyei Atyával, Jézus Krisztussal, a Szentlélekkel és a Szűzanyával szövetségben nevelhetünk.

Néha úgy tűnik, hogy a Jóisten megviccel minket a ráncbízottakkal. Olyan személyiséggel áldja meg egyiket-másikat, amely nagyon más, mint a miénk, és ezt nehezen éljük meg. Ez nem véletlen. Rácsodálkozunk Istenünk gazdagságára, fantáziájára. Nem értjük a gyermekünk reakcióit, viselkedését. Kamaszkorban szinte minden gyermek meglepetést okoz a szüleinek. Ilyenkor annyi sok veszély leselkedik rájuk. Értetlenséggel állhatunk a helyzetek előtt. Mit tegyünk, mi lesz ebből a gyerekből?

Olyan ez, mint mikor egy kismadár repülni tanul. Az anyamadár jelen van, csak bízhat abban, hogy nem fog a fiókája lezuhanni. Csak a bizalom marad. Bízik abban, hogy elég erős és óvatos, a nagy veszélyeket el fogja kerülni.

Átéljük a tehetetlenségünket, és ez alázatra indít minket. A szövetségeseink mellettünk állnak, csak kérnünk kell Őket. Ez az isteni terv része, mert pont ezek a gyermekek tanítanak minket nagyobb alázatra, imára, az Élet szolgálatára.

Add, Urunk Jézus, hogy ne feledkezzünk meg nap mint nap imádkozni értük, ne essünk kétségbe, hanem tudjuk kérni Háromszor Csodálatos Anyánkat, hogy nevelje gyermekeinket velünk együtt és védelmezze őket! Ámen

Nagyon megérintett, amikor Óbudaváron 10 évvel ezelőtt először hallottam a felszólítást: „Látják, kis farkasokat kell nevelni, nem báránykákat!”

Az első pillanatban ellentmondásosnak tűnt, hogy egy keresztény szellemiségű család „farkas” lelkületűvé alakítsa gyermekeit. Azután megértettem és teljes szívemből helyeslem Kentenich atya pedagógiáját: Egy keresztény, aki ma nem tud védekezni, harcolni, az hasonló a tömeghez, amelynek szellemisége nem keresztény.

Hogy ez mennyire igaz, azt mi, felnőttek már érezzük, tapasztaljuk. Gyermekeinket is tanítanunk kell a farkas-jellemre, hiszen már őket is eléri a világ sok kísértése.

Legnagyobb fiunk az általános iskola harmadik osztályába járt, amikor a következő eset történt. Az osztályukban volt néhány igen vagány fiúcska. Ők eldöntötték, hogy kipróbálják a cigarettát az iskolai mellékhelyiségben. Miután ők maguk már rágyújtottak és nem vette észre őket senki, elkezdték bevonni a többi fiút is ebbe az „akcióba”. Fiunkat is megpróbálták rávenni, hogy szívjon velük néhány slukkot. Ő erre nem volt hajlandó, mire a főkolompások megverték. Ám gyermekünk ennek ellenére sem cigarettázott velük.

Szerencsére nem lett semmi baj, de mikor hallottam az esetet, az első reakcióm az ijedség és a felháborodás volt. Fiunk minderről szinte vidáman számolt be, és nagyon büszke volt magára, hogy nem cigarettázott a többiekkel.

Napokig emésztgettem a történeteket. Noha valóban ijesztő és felháborító, hogy az általános iskola harmadik osztályában ilyesmi előfordulhat, mégis osztottam a

fiam büszkeségét. Talán ez volt az ő életében az első komolyabb megmérettetés, hogy az elveiért kiálljon. És a próbát kiállta.

Az anyai szív persze azt szeretné, ha minél kevesebb ilyen helyzete adódna az élete során, mégis azt gondolom, amit Tilmann atya: „Aki nem tud a saját maga erejéből védekezni, azt a tömeg elnyomja.”

Így hát, kedves, jó szülők, munkára fel! Neveljünk sok-sok schönstatti kis farkast! Érdemes! (Közben azért ne felejtünk el imádkozni értük!)

Ne keltsétek fel a haragot gyermekeitekben, hogy kedvüket ne veszítsék (Kol 3,21), hanem neveljétek őket fegyelemben és az Úr intelmével (Ef 6,4)

Az igazi szeretet olyan, mint a meleg nap. Az emberben nyugvó csírákat feléleszti, előcsalogatja, hogy kibontakozzék. (Kentenich atya)

Szentnek kell tartanunk a gyermek érintetlen lelkét. (Kodály Zoltán)

7. Az emberélet útjának felén

Már nem vagyunk olyan fiatalok, fizikai teljesítőképességünk sem a régi, talán már vannak egészségügyi problémáink is. Túl vagyunk az életünket alapvetően meghatározó eseményeken: a házasságkötésen, az otthonteremtésen, a gyermekáldáson, a hivatásválasztáson. Nincsenek már világmegváltó terveink – ez a mai fiatalok dolga. A gyerekeink lassan kirepülnek. Hát ennyi lenne? Pedig még sok mindenre képesnek érezzük magunkat. Hogyan tovább? – Ez az életközép-krízis.

Válságok idején újra átgondoljuk életünk célját, miért is élünk. Ehhez a hit fényében újra szem-

léljük az életünket, és felfedezzük Istent életünk eseményei mögött, az emberek és a dolgok mögött. Újraéljük az eseményeket, és közben jobban megértjük, mint akkor. Valakinek terve volt és van az életünkkel. Meglátjuk a háttérből minket vezető és szerető Istent. És ez a felismerés éretté tesz. Nemcsak azt látjuk, hogy hogyan vezetett kettőnket egymáshoz, hanem rájövünk, hogy a társunk az életünk nagy ajándéka. És persze a keresztek és a szenvedések is hozzátartoznak az életünkhöz, de ebben a fényben szemlélve a nehézségek értelmet nyernek, és a jól megélt próbatételekből áldás fakad. Ezzel a tapasztalattal bekövetkezik a nyugalom: bölcsőbbek leszünk, és nem vesszük magunkat túl komolyan.

Az ifjúkorra jellemző küzdelemről és érzékiségről a hangsúly finoman a szellemiek felé tolódik el. Egy termékeny korszak következik a hivatásunk kiteljesítésében.

Miközben átéljük Istent nap mint nap életünk apró eseményei mögött, képesek leszünk a saját életünkkel Őt jelenvalóvá tenni a világban. Ez a feladata ennek az életszakasznak. Szent Pál ezt így fogalmazza meg: „*Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem.*” (Gal 2,20)

Isten nem olyan embereket akar, akik félúton megtorpannak.

A szentség annyi, mint minden nap bátran újrakezdeni.
(Kentenich atya)

*Nincs itt más, mint bölcsnek lenni,
Ha csak egy hüvelyknyinek,
Semmi más, csak szentnek lenni,
Ha csak egy babszemnyinek.* (Reményik Sándor)

*Érzem, izzóbb, melegebb,
mélyebb szívem parázsa.* (Zelk Zoltán)

*(Én Istenem, hívj vissza engem!
Magam maradtam eltévedtem.)
Légy bátorságom, bizodalmam;
ó, légy úrrá megint Te rajtam!* (Keresztúry Dezső)

8. Másokkal együtt erősebbek vagyunk

Szentségi házasságot kötöttünk, szeretnénk a házasságunkat komolyan venni és nagyon szépen megélni. Nagy segítség, ha találunk hasonló gondolkodású házaspárokat, akikkel együtt törekedhetünk az egyre tökéletesebb, mind inkább Istennek tetsző házaséletre. Ilyen társakra találtunk itt, a schönstatti közösségben.

Megtapasztaljuk, hogy amikor eljutunk Óbudára lelkigyakorlatra, rendkívül jól érezzük magunkat a házaspárok közösségében. Az előadások jótékony hatásán kívül nagy ereje van az esténkénti beszélgetésekben hallott házaspárok életpéldájának. Nagy élmény megtapasztalni egymástól, hogy a gondviselő Isten kit hogyan vezet. Szép észrevenni, hogy a Jóisten a házasságokat milyen sokféle kegyelemmel áldja meg. Van, akinek bámulatos az imaélete, van, akinek rendkívüli türelme van a gyereknevelésben, van, aki kitartó, szolgáló szeretettel áll társa mellett annak nehéz időszakában, van, aki fáradhatatlanul tud apostolkodni a környezetében...

De felszabadító azt is megtudni, hogy a mégoly „szentnek” látszó párok is küzdenek nehézségekkel, és keresik a megoldásokat.

A kisebb közösség, a családcsoporthunk pedig különösen is ajándék a Jóistentől. Rendszeresen találkozunk, számon tartjuk és hordozzuk egymást.

A Schönstatti Szűzanyával szeretetszövetséget kötött házaspároknak van egy sajátos lehetőségük, hogy a közösség többi tagját segíthessék: ez a „kegyelmi tőke”. Felajánlhatjuk égi édesanyánknak a csalódásainkat, a kudarcainkat, illetve azok elviselését. A Szűzanya az elfogadott nehézségeinket összegyűjtve azok erejét kegyelemként sugározza az erre rászorulóknak számára. Mindannyian adhatunk és kaphatunk ebből a szeretetbankból. Tehetünk imafelajánlást másokért, ha betegséggel vagy krízissel küzdenek, ha nehéz élethelyzetben vannak, pl. építkeznek, ha nehéz várandósságot viselnek. Odaadhatjuk a kegyelmi tőkébe valamely dologban hozott áldozatainkat, így könnyebbé válik azok elfogadása.

Nagyon sok erőt kapunk az imaköri közösségtől, talán sokszor nem is tudunk róla, hogy segítenek rajtunk.

De nem csak nekünk, hanem gyermekeinknek is áldás, hogy ebbe a közösségbe tartozhatnak. A saját hitük megtalálásának idején fontos, hogy hasonló gondolko-

dású barátokat, társakat találhattak. A Szűzanya beváltja ígérését: „Magamhoz vonzom az ifjú szíveket!...”

Imádkozzunk, hogy adjon a Jóisten minden családnak jó barátokat, közösséget, mely segíti és hordozza őket gondban és örömben.

*Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek
az én nevemben,
ott vagyok közöttük. (Mt 18,20)*

*Hiába fürösztsöd önmagadban,
csak másban moshatod meg arcodat.
(József Attila)*

*Tanultátok-e a számokat?
Bizony számok az emberek is,
mintha sok 1-es volna az irkában.
Hanem ezek maguk számolódnak
és csudálkozik módfölött az irka,
hogy mindegyik csak magára gondol,
különb akar lenni a többinél
s oktanul külön hatványozódik,
pedig csinálhatja a végtelenségig,
az 1 ilyenformán mindig 1 marad
és nem szoroz az 1 és nem oszt.
Vegyetek erőt magatokon
és legelőször is
a legegyszerűbb dologhoz lássatok –
adójakatok össze,
hogy roppant módon felnövekedvén,
az istent is, aki végtelenség
valahogy megközelítsétek.
(József Attila)*

9. Küldetésünk van!

A Jóisten sokszínűnek, egyedinek teremtett bennünket, és saját, személyre szabott küldetést ajándékozott nekünk. Nem céltalanul jöttünk a világba, hanem feladatra születtünk.

Vajon mi az én küldetésem, milyen küldetést szánt nekem az Isten?

Ezt nem könnyű felismerni a mai rohanó világban.

A küldetésünkhöz képességeket is ajándékozott nekünk az Isten. Ha keressük a képességeinket, közel jutunk a küldetésünkhöz. Elcsendesedve, imával figyeljük a jeleket a mindennapokban, hogy helyesen érzékeljük a ránk váró feladatokat!

Mint házastársak, legfőbb küldetésünk a házasságunk megerősítése, mely egyben a gyermekeink, illetve a családjuk megerősödését is szolgálja. Állapotbéli küldetésünk, hogy a családi életünket széppé tegyük, és otthonunk az öröm háza legyen.

Mint szülők, már kisgyermekkortól figyeljük és terelgetjük gyermekeinket a feladatuk felé, mely megalapozhatja a későbbi küldetéstudatukat.

Ugyanakkor a világban, a munkahelyünkön, a barátaink között, a környezetünkben is Isten küldöttei, azaz apostolok vagyunk.

Egyszer Tilmann atya nálunk járt „családlátogatáson”, és többek között az apaságról, a hivatásomról is beszélgettünk. Egyszer csak lehajtotta a fejét, hosszú percekig csöndben volt (már-már azt hittük, elaludt, mert nagyon fáradt volt), majd hirtelen megszólalt: *Nem csupán az a fontos, hogy otthon jó apa legyen a férfi, hanem a munkahelyen is apának kell lennie. Mit jelent ez? Felelősnek kell lennie a többiekért, hordoznia kell őket, segíteni, elfogadni, szeretni a társait. Persze a munkatársak többsége nem könnyen szerethető, van, aki lusta, van, aki nem jó szakember, van, aki nem fogadja el a segítséget... Nem erőszakolhatjuk rá magunkat senkire. Mit tehetünk ilyenkor? Csak azt, amit apaként is teszünk. Biztos pont vagyunk,*

aki megszólítható, aki megbízható, aki odafigyel, aki a zsinórmérték. Erre törekszünk.

Újnak éreztük ezt a gondolatot, bár a munkatársakkal való jó viszony fontos volt nekem is. A legtöbb kollégámmal kiegyensúlyozott volt a kapcsolatom, és ezért megdolgoztam, ez nem ment magától. De hogy apjuk lennék?! Nem túlzás ez egy kicsit?!

Aztán elkezdtem őket egy kicsit atyai szemmel is nézni, jobban érdeklődni a magánéletük iránt, egy-egy kicsúszott szóra rákérdezni, és hagyni, hogy „kibukjon” egy-egy nehézség. És elkezdtem rendszeresen imádkozni értük. Ez a fajta „gondoskodás” a szívemet is kicsit jobban kinyitotta feléjük, irgalmasabban tekintettem rájuk.

Egy idő után furcsának éreztem, hogy ezek a lelki „gyerekek” nem a feleségemtől vannak. Minden gyermekünknek ő kell, hogy az anyja legyen! Így őt is bevonam ebbe az újdonsült szülői szerepbe. Elmesélem neki, amit ők mesélnek, megbeszéljük, ő is elmondja a meglátásait, és együtt imádkozunk értük.

Nem sikerül mindig jó szülőnek lennünk, mint ahogy otthon sem, de nem adjuk fel. Ez kemény feladat, kicsit meghalunk közben, de nem baj, feltámadunk.

A jó földbe hulló szemek azok, akik tiszta és jó szívvel hallgatják a tanítást, meg is tartják és kitartásukkal gyümölcsöt teremnek. (Lk 8,15)

*Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
hogy melegednének az emberek. (József Attila)*

*Atyjafiáért számot ad a testvér:
nincs mód nem menni ahova te küldtél. (Babits Mihály)*

10. *Hűek maradunk*

Amikor házasságot kötöttünk, úgy éreztük, célba értünk, de a házasságkötés startot is jelentett számunkra, ahonnan a közös életünk elkezdődött.

Fiatal házasként felnagyítottuk azokat a tulajdonságokat, melyeket a társunkban vonzónak találtunk, szinte álmaink hercegét, királylányát láttuk benne. (Szerelmesen nem is tulajdonítottunk túl sok jelentőséget a társunk hibáinak.) Csodát vártunk egymástól, azonban ahogy telt az idő, elhalványultak a jó tulajdonságok, és előtérbe kerültek a hibák, csalódások következtek.

Hasonlóan ahhoz, mintha egy szép autót (pl. egy Mercedest) látnánk, aminek az oldalán van egy karcolás, és hajlamosak vagyunk csak ezt látni, csak ezzel foglalkozni, miközben megfeledkezzünk arról, hogy ez egy több milliót érő, kényelmes, üzembiztos... autó.

A legfontosabb munka a szívünkben zajlik le. A házasságunk boldogsága azon múlik, sikerül-e az optimizmusunkat, a másik iránti jóindulatunkat megőrizni.

Tudatosan törekszünk arra, hogy ismét felfedezzük a társunk jó tulajdonságait, és ezt mondjuk is meg Neki. Ezzel örömet okozhatunk a házastársunknak, valamint mi is értékesebbnek, nagyobbbnak láthatjuk őt. A munkahelyemen is beszélek a családomról, dicsérem a társamat mások előtt, ezzel magamat is védem.

Igyekszünk aranyásóvá válni! Az aranyásó egy tonna szemetet szinte észre sem vesz, csak félretolja, mert az aranyat keresi szenvedélyesen. Hisz benne, hogy megtalálja, másképp nem csinálná. Aztán ha talált valamit, örül neki. Vigyáz rá, el ne veszítse...

Angela Angyalka

Tizenkilenc éves házasok vagyunk. Gyakran azt gondolom, jól ismerem a férjem. A róla kialakított kép kétféle szokott lenni. Az egyiket akkor látom, amikor jó vele lenni, amikor elégedett vagyok, segít nekem, jól beszélgetünk, odafigyel rám és a gyerekekre.

A másik kép olyankor tolakszik elő, amikor nem értem, hogy lehet olyan figyelmetlen, értetlen, csak magával törődő, mogorva és nyers. Ezek a képek kísérnek házasságunk során, és nem számítottam a megváltoztathatóságukra.

Egy csütörtöki edzésről hazatérő lányaim azzal az ötlettel álltak elő, hogy fogadjunk be egy Magyarországon tanuló német lányt a tanév hátralévő részére. (Ez akkor még négy hónapot tett ki.) Ő is olyan korú, mint az én lányaim, jól megértik egymást az edzésen, biztosan remek időszak lenne. Először megdöbbsentünk. Heten lakunk együtt a négy szobás házunkban, ami nem kicsi, de mégis... Hova tennénk? Mennyi nehézséget veszünk magunkra, ha befogadunk egy idegent?! Hogy juthatott ilyen a gyerekek eszébe?! Aztán férjem hangosan kezdett gondolkodni: ahhoz, hogy dönhessünk, meg kéne vele ismerkedni. Lehetséges, hogy nem is vagyunk szimpatikusak egymásnak. Azonnal felhívtuk Angélát telefonon – így hívják a német lányt –, és megbeszéltük vele a vasárnapi látogatást.

Vasárnapig volt még három napunk. A hátralévő napokban másról sem beszélünk, másra sem gondoltunk, csak arra, milyen lesz, ha velünk lesz Angéla. Hogyan alakul majd át az életünk. Hova rakjuk majd a szekrényt, az íróasztalát, a matracát (először matrac, később vennénk egy ágyat). Milyen lesz a reggel, az este, milyen jó lesz vele angolul és németül beszélni.

Férjemet takarékos, néha kifejezetten szűkmarkú embernek láttam, mióta megismertem. Angéla befogadása anyagi kérdéseket is felvetett. Először azt gondoltuk, hogy talán akkor elbírnuk a megnövekedett létszámot, ha Angéla hozzájárul a kiadásokhoz valamennyi összeggel. Ez az összeg a gondolatainkban egyre csökkent, nemcsak az én fejemben, hanem a férjemében is. Ez elgondolkodtatott. Hát még, amikor arról kezdtünk beszélni, hogy tulajdonképpen nem is kell semmi. Csak az a kérdés, tudnánk-e saját lányunkként szeretni, mert másképp nem kivitelezhető a terv.

Sok apróságot kellett végiggondolnunk, és minduntalan meglepődtem, mennyire önzetlenül, nagylelkűen néz mindenki Angélával való együttélésünk elé. Még a férjem is! Mintha eddig ismeretlen férjem ízelgetném újra. Egészen beleszerettem.

Aztán elérkezett a találkozás. Angélával személyesen is megismerkedtünk. Ő kért egy nap haladékat a döntéshez. (Más lehetséges befogadó családot is megnéztett.)

Nehezen telt a hétfő. Annyira vártuk Angéla válaszát! Este amint megcsörrent a telefon, öten-hatan szaladtunk egyszerre: „Biztosan ő az!” A harmadik hívásra végre tényleg ő volt: Sajnálja, nagyon aranyosak vagyunk, de inkább más mellett döntött.

Leforrázódtunk. Néhány napig állandóan azt kerestük, miért történt így. Mit akarhatott a Jóisten? Mire volt jó ez a beugratás? Miért kellett úgy megbolygatni a mi kellemes családi nyugalunkat, ha aztán semmit sem akar velünk kezdeni?

Angéla, Angéla... talán egy kis angyalka volt, akit azért küldött a Jóisten, hogy észrevegyek valamit, amit eddig nem láttam. Talán azért, hogy a megkövesedett képeim mögött valamit a valóságból is érzékeljek.

...ki viszi át fogában tartva, a Szerelmet a túlsó partra!
(Nagy László)

*Egymásba simuló kezek tartják
össze az eget s a világot.*

*Legyen az erdő akármily setét,
Csak el ne engedjük egymás kezét.* (Reményik Sándor)

11. Elengedjük gyermekeinket

Gyönyörű élmény volt, amikor a családukba gyermek érkezett! Éreztük, hogy a Jóisten eszközei vagyunk. Később azt is érzékeltük, hogy a Jóisten a gyermekeink szívében is jelen van, a keresztségük óta. Gyermekeink nevelnek bennünket, hiszen kísérésük feladata kitágította szívünket. Önálló személyiségként felnőttek. Eljött az ideje annak, hogy „kölcsonkapott” gyermekeinket saját útjukra elengedjük, akiket hív a hívásuk: a Jóisten.

Kentenich atya szerint a szülő feladata: „idegen életet, önzetlenül szolgálni.” A Jóisten a szülők szeretetét az ösztön erejével segítette, hogy biztosítsa a gyermekek gondozását. Ez a természetes szeretet lassan megéri a természetfelettire, ami azt jelenti, hogy szeretjük őket akkor is, ha már nem mi vagyunk a legfontosabbak számukra, ha más a gondolkodásmódjuk, ha más az életstílusuk, ha egészen mások, mint amilyennek elképzeltük, ha más úton akarnak járni, mint mi, ha egészen idegenek. Szeretjük őket, mert ők a Jóisten gyermekei, tulajdonai, akinek most visszaadjuk őket.

Minél önzetlenebb a szeretet, annál mélyebbre hat. Imáinkkal tovább kísérjük őket, hogy a mennyország polgárává érjenek.

Köszönjük, Urunk, hogy megajándékoztál a gyermekeinkkel! Most mi mondjuk Neked: Rád bízunk őket! Add meg nekik a hit ajándékát és vezesd őket bölcs terveid szerint! Ámen

– Egy iskolatársamnál fogok szilveszterezni. – közölte fiunk. Kezdetben csak meglepődtünk azon, hogy nem a megszokott barátaival akar bulizni, hanem egy párhuzamos osztálybeli fiúnál. Később pedig reméltük, hogy a sok egyéb program láttán megváltoztatja a terveit.

Egy 14 éves fiú kívánságát tiszteletben kell tartanunk. Így második otthonunkról, Óbudavárról utaztunk haza azért, hogy a szilveszteri bulijára eljusson. Rossz érzésünk volt amiatt is, hogy nem is ismerjük a családot, ahová készült. Hiszen ha a megszokott barátok társaságába vagy az osztálytársához készült volna, nem nyugtalanzkodtunk volna.

Attila már a fürdőszobában készülődött, mikor megkérdeztem: – A szülők ott-hon lesznek egyáltalán? (Pl. a petárdák durroztatása miatt aggódtam.)

– Nem tudom. De ne izgulj már annyira! – jött a magabiztos válasz.

– Mi bízunk benned, csak...

– Nagyon helyes, csak bízzatok bennem! – kiáltott ki fiunk a fürdőszobából.

Titokban valamiféle hófúvásban vagy egyéb természeti csapásban reménykedtem, mely megváltoztatná tervét. Közben elkezdtem teríteni a vacsorához, mikor láttam, hogy Attila ott téblábol útra készen az előszobában.

– Úgy itthon maradnék! – mondta halkan. Felnéztem, mert azt hittem, rosszul hallok.

– Hát maradj! Telefonálj, hogy ne várjanak! – biztattuk, mert erre a váratlan fordulatra a férjem is előjött. Attila ekkor soha nem látott lelkesedéssel csatlakozott az asztalterítéshez. Közben pedig szinte hallani lehetett, ahogy zuhannak le a „kövek” a szívről.

– Úgy megkönnyebbültem! Olyan jó, hogy itthon maradok! – sóhajtozta felszabadultan.

– ???

– Tudod, egész éjjel pornófilmeket akarnak majd nézni, és nem biztos, hogy én meg tudtam volna akadályozni.

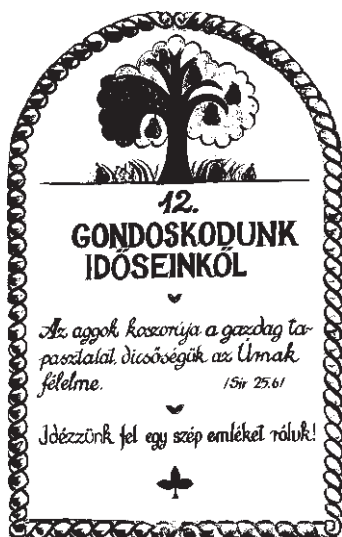
Magunkban áldottuk a Szűzanyát és a Tőle tanult szabadság-pedagógiát. Hiszen ha – kedvünk szerint – megtiltottuk volna, csak azért is elment volna, vagy fogcsikorgatva maradt volna otthon. Így pedig a bizalmunk felébresztette benne a – korához képest súlyos – felelősséget, és ennek következtében és a kegyelem erejével a szabad döntését.

Szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy... az Úrhoz méltóan éljete, hogy minden jócselekedetben gyümölcsöt hozzatok, és gyarapodjatok Isten ismeretében. Erősítsen meg titeket... minden erővel, hogy végig kitartsatok és békétűrők legyetek. (Kol 1, 9-11)

*Szívemről leérett,
jaj, el kellett engednem a kezét. (Várnai Zseni)*

*Minden korokon át szeressél, Mindig mindenütt megméressél!
(József Attila)*

12. Együtt időseinkkel

Ezzel a munkával rengeteg kegyelmet szerezhethünk, érettebbé, erősebbé válik személyiségünk, és példánkkal taníthatjuk a gyermekeinket.

Az időseknek az a feladatuk, hogy Istent és az ő szeretetét jelenvalóvá: láthatóvá és érzékelhetővé tegyék.

Például előveszik a régi fényképeket, lapozgatnak az elmúlt életükben. Az életszakaszokat, amelyek már elteltek, újra végignézik. Felfedezik a régi események mögött a gondviselő Isten szeretetét. Egy Nagypapa így mesél a régi időről: „Ahogy most nézegettem a régi képeinket és felidéződött bennem a múlt, most értem meg igazán, hogy akkor, amikor a Nagymamát megismertem, Isten állt mögötte. Ő küldte, vezette őt hozzám, hogy hűséges társam legyen egész életemben.”

Ha odaülünk idős emberek, például a Nagypapa, a Nagymama mellé és kérdezgetjük, meséltetjük az életükről, velük együtt mi is, már most is megláthatjuk Isten ajándékait, szerető vezetését az életben. És megköszönjük, hálát adunk érte!

De még többről is szó van. Ilyen módon az élet szenvedéseit, mulasztásait, hibáit is feldolgozhatjuk, pótolhatjuk, jóvátehetjük. A szeretetnek semmi sem lehetetlen. Így begyógyulnak az élet sebei. Isten képes rá, hogy még a rossz dolgainkból is áldást fakasszon. „Az Istent szeretőknek minden a javukra válik!”

Egymás mellett ülve, a távoli múltba nézve így szólunk: „Atyánk, Te nekünk keresztet is ajándékoztál. De ott voltál mindig velünk akkor is. A keresztünket, a régi szenvedéseinket Neked ajándékozzuk gyermekeinkért, unokáinkért, az egyházunkért, a népünkért.”

Megmutatkozik itt, hogy egy esemény, egy tett soha nincs egyszer s mindenkorra elintézve. Majd a tisztítótűz is ilyesfélét fog jelenteni. Ott a múltunkat hozzuk valamiképpen helyre. Amíg minden szeretetté alakul majd át.

Édesanyám igazi nagymama volt, mintha csak a meséskönyvből lépett volna ki. Szeretett mesélni a gyerekeknek és a legkisebb probléma is nyitott fülekre talált nála. Tizenhárom unokája rajongott érte még kamaszkorában is. Amikor kérdeztem tőle: „Nem sok ez neked? Ne engedjük őket ilyen sokat Hozzád?” Azt mondta: „Hogy hozzám bújnak, ragacsos puszit adnak, a szemembe néznek, feledtetni velem azt, hogy néhány szükségletemet háttérbe kell szorítanom. Ez engem is megfiatalít.”

Gyakran volt beteg és gyakran előfordult, hogy a számtalan injekció és kezelés ellenére sem javult az állapota. Elfogadta ezeket a kezeléseket és nem úgy fogta fel, hogy Isten megint akadályt gördített az útjába. Nem foglalkozott a holnappal, mindig a mai napra kérte az erőt. Végtelenül hálás volt minden kis javulásért. A kórház-tól viszont nagyon félt. Meg is óvta ettől az Úr, csak néhányszor kellett pár napra befeküdnie. Otthonunkban, a gyerekei, az unokái körében halt meg.

Halálos ágyán, amikor még tudott beszélni, testvéreimmel sokszor kérdeztük, fáj-e valamije, hogy érzi magát. Nagy nehezen ezt suttopta: „Ne beszéljetek annyit, imádkozzatok!” Ezek voltak az utolsó szavai, melyek még most is visszhangznak a fülünkben.

Tedd a kezed homlokomra, mintha kezed kezem volna...
(József Attila)

*Már vénülő kezemmel fogom meg a kezedet,
Már vénülő szememmel őrizem a szemedet.*
(Ady Endre)

13. Megöregszünk – aratunk

Eljött a visszatekintés, a számadás ideje, vajon elvégeztük-e a nekünk szánt feladatokat? Azokat az ajándékokat, melyeket a Jóisten nekünk adott, felismertük-e, és hálát tudtunk-e adni érte? Há-zasságunk kívülről bepatinázódott aranykelyhét áthatja-e a belső ragyogás, ahol a nehézségek elfogadása áldozattá, engeszteléssé válhat? Tudtunk-e a környezetünk, a világ számára erőt sugározni?

Egyre gyakrabban jut eszünkbe az elkerülhetetlen vég, a földi valóság megszűnése. Időnként furcsa „kíváncsisággal”, félelemmel gondolunk arra, hogy a halhatatlan lélek számadásra, ítéletre készül. Érezzük, hogy az örökkévaló Isten megtapasztalása felfoghatatlan nagy dolog – melyre méltatlanok vagyunk –, hogy oda csak egy nagy tisztulás után kerülhetünk. Keressük a túlvilági pártfogókat, kérve a közbenjárásukat. Vigasztaló, hogy az Isten ir-

galmas, és velünk van a Szűzanya, a szentek, az angyalok és Kentenich atyánk.

Napközben sokat fohászkodunk, sokat gondolunk a szeretteinkre és a fogyó, múltó napok végén köszönetet mondunk. Maradj velünk, Uram, mert esteledik!

„Az életem futása véget ér.

Gyarló bárkán a tengeri viharból

immár a közös kikötőbe tart, hol

rosszat s kegyest a bíró számra kér. (...)

Nyugtót nem ad ma már ecset, se véső,

a szív csak égi szerelemre vár,

mely a kereszten int, kitárva karját.”¹

Amikor a nagyszülőkről beszélnek, sokakban a kontyos, kendős ősz nagyanyó képe jelenik meg, aki finomságokkal várja az unokáit és akinek mindig van ideje arra, hogy meghallgassa őket. Vagy a békés nagyapóé, aki a kályha mellett mesélget, és szép életének példájával, életbölcsségével erősíti az ifjúságot. Sajnos egy-

¹ Michelangelo Buonarroti: Az élet alkonyán, Rónay György ford.

re kevesebb az ilyen nagyszülő. Ezzel szemben egyre több az olyan, aki keményen dolgozik, hogy utolsó erejével még bizonyítsa, és hogy anyagilag a gyerekeitől mindvégig független lehessen...

Mi ezzel szemben úgy gondoljuk, hogy az időskorunkról való gondoskodás legfontosabb része a gyerekeink és az ő gyerekeik. A szeretetteljes, bensőséges kapcsolat mindegyikükkel, amelynek kialakításán egész kicsi koruk óta fáradozunk. Amellett, hogy jó szeretni és szeretve lenni, jó sok szép közös vagy megosztott élménnyel megajándékozni egymást, ez egy biztos alapot ad ahhoz is, hogy a nehézségekben merjünk egymáshoz fordulni. Bár jó lenne elkerülni, és elég furcsa lenne, ha a gyerekeink pelenkázának minket, hallgatnák gügyögésünket, mint régen mi az övékét, sokkal könnyebb egy akár ily módon is kiszolgáltatottá vált helyzetet elfogadni, ha a gyerekekkel mély kapcsolatban vagyunk. Amikor rajtunk segítenek, ne bénítsanak az egymásnak okozott fájó, elgennyesedett „sebek”, hanem tudjunk erőt meríteni mindabból a jóból, amit együtt éltünk át.

Amikor egy családi ebéden ez a téma szóba került, a gyerekeink ilyeneket mondtak: „Miért esne nehezetekre tőlünk pénzt elfogadni, amikor ti is erőn felül segítetek minket, amikor a házasságkötéskor semmink se volt?! Még a nagymamáról rátok maradt régi cseresznyebútor is nekünk adtatok, pedig ahhoz mennyi emlék kötött. Miért tartanátok attól, hogy hozzánk költözzetek, ti se hagyátok, hogy albérletbe költözzünk az építkezéskor a gyerekeinkkel. A házatokba fogadtatok, bár alig volt hely! Te mennyit virrasztottál velünk, amikor kicsik voltunk, sőt még az unokáid mellett is, amikor elutaztunk, miért ne virraszthatnánk mi is a betegágyatok mellett?!”

Szeretnénk, ha a Jóisten megkímélne bennünket a kiszolgáltatottsággal járó próbatételektől, nehézségektől, de könnyebb lesz ezt ilyen háttérrel elfogadni. Ez többet ér bármilyen nyugdíjbiztosításnál.

Szolgáltam és a bérem béke volt. (Kentenich atya)

A „Készen vagy?”-ra ezt felelni: - Készen. (Áprily Lajos)

*Nézd a búzakaiászt,
büszkén emelkedik az égnek,
Míg üres; és ha megért,
földre konyítja fejét. (Verseghy Ferenc)*

14. Mindennek értelme van

Felismertük, Jézus és Mária köztünk él és formál minket.

Istenünk, te a házasság szentségében köztünk élsz.

Ha a páromra nézek, megláthatlak mögöttem Téged. Érzem, hogy szereted őt, fontos Neked. Ez megváltoztat.

Jézusom, Te azt mondd, elveszem köszívetelet és hússzívem adok helyette. Ez a legnagyobb kívánságunk. Még jobban és jobban szeretni.

A Szűzanya pedig a lelki átalakulás kegyelmében nagylelkűséget ígér nekünk. Nem leszünk tökéletesek, de a szívünk nagyobb lesz, elnézőbb. Képes leszek megbocsátani azt is, ami nagyon fáj. Elnézem azt, ami nagyon zavar. Szentélyünkben a Szűzanyának ajándékozzuk, hogy a társunkhoz jóságosan fordulunk oda, magunkkal szemben pedig a követelményeket a legmagasabbra próbáljuk fokozni. Ő pedig a szeretet kegyelmét ajándékozza nekünk.

Társammal egymásra nézünk, és pillantásunk jót tesz mindkettőnknek. Növekedni kezdünk. Elengedjük görcsösen önző kívánságainkat, nem jajveszékélünk nehézségeink miatt, hanem odaajándékozzuk, és akkor megköszönhetjük Istennek, hogy munkálkodik bennünk, hogy felold minket elmerevedettségünkől Lelke számára, aki mind jobban meg akarja változtatni a szívünket.

Februárban kértük az imáitokat a tízéves Kelecsényi Panniért, akit a zebrán elütött egy autó, a szélvédőnek csapódott és 5-10 métert repült. Olyan súlyos állapotban volt, hogy a helyszínen újra kellett éleszteni. Fél órán keresztül az utcán stabilizálták az állapotát, hogy egyáltalán mentőben szállítható legyen. Panni édesanyja így ír a történetekről:

Mikor megtudtam, hogy Pannit elütötte az autó, az első gondolatom az volt, hogy azonnal oda kell mennem. A fejemben tudtam – és ez sokat segített –, hogy Isten jó, csak jót akar, az Ő tudta nélkül semmi nem történik és nála jobban senki nem szereti Pannit, Panni az Övé. Tudtam, hogy csak olyan keresztet küld, amit előtte szeretettel jól megvizsgált, és hogy az Ő legfőbb szempontja, hogy üdvözítsen minket.

A mentőbe bekukucsálva láttam, hogy küzdenek az életéért. Egyre többen jöttek oda imádkozni. Egyiküknek eszébe jutott, hogy elrohan a templomba, imát és misét kérni Panni gyógyulásáért. Így az esti misét már érte mondták, amit éppen a Mária rádió is közvetített, tehát az egész országban lehetőség nyílt Panniért imádkozni.

Amikor Pannit a mentő szállította a kórházba, én elől ültem egy felvezető autóban, ahová átszóltak az utánunk jövő mentőből, hogy menjünk gyorsabban, mert leállt a gyerek légzése. Ekkor mondhatták érte a misét a Péter-Pál templomban és gondolom, ez tarthatta őt életben.

Az intenzív osztályra nem engedtek be papot, hogy a betegek szentségét feladhassa. Végül a körülmények csodás alakulása folytán a harmadik papnak sikerült bejutnia, így megerősödhetett a betegek szentsége által. Panni ekkor még bódult állapotban volt, de úgy megragadta a pap rózsafüzérét, hogy az neki ajándékozta.

Panni négy napig volt lélegeztető gépen. Ezalatt kétszer volt áramszünet az intenzíven. Előtte évekig nem volt ilyen eset. De győzött a kegyelem, és Panni gyógyulhatott tovább.

Hamvazószerdán bejött Gábor atya és megáldozhattam. Csupa ajándék! Később, mikor már Panni az osztályon volt, megáldozhatott. Az egyik áldozás után mondta: „Most már jobb...”

Közben az iskolában, a templomban, a baráti körben sokan imádkoztak érte. A kórházba kerülése utáni vizsgálaton az orvos azt mondta, hogy állapotát illetően semmi biztatót nem tud mondani... Mikor pedig túljutott a harmadik napon, már a teljes felépülésével biztattak.

Az iskolában megszervezték az esti nyolc órás imaláncot Panni gyógyulásáért. Ebbe mi is bekapcsolódtunk. A családok együtt imádkoztak: a schönstattiak és még nagyon sokat mások is. Köszönjük!

A gyerekek az iskolából rengeteg ajándékot, levelet, rajzot küldtek be a kórházba. Szünetekben bejártak az iskola kápolnájába imádkozni. Egyik ilyen ima alkalomával a kápolnában lévő fűtőtestekből kifolyt valami sűrű fekete lé, felül pedig forró víz spriccelt ki. A gyerekek alig tudtak kijönni a kápolnából. (Gondolom, az ördög nem örül annak, hogyha a kápolnában gyerekek vannak és teljes szívből imádkoznak.)

A kápolnában már évek óta nem volt Oltáriszentség. A sok imádság hatására visszaköltözhetett ide az Úr Jézus. (Erre mi már az előző tanév végén minden emberi erőfeszítést megtettünk, de teljesen sikertelen volt.)

Panni ismét járhatott iskolába már a tavaszi szünet előtt, és szépen halad a teljes gyógyulás felé. Köszönjük a Jóistennek a csodákat, melyeket így napról napra megtapasztalhattunk!

Köszönjük, Jóisten, hogy megtanítottál az életben elengedni azt, ami nem olyan fontos, és odafigyelni arra, ami fontos.

Köszönjük mindenkinek a sok imát. Köszönjük a Jóistennek az Ő útjait, az Ő gondolatait.

Ne legyetek semmiben sem aggodalmaskodók, hanem minden helyzetben hálaadással végzett imádságban és könyörgésben terjesszétek a kéréseiteket az Isten elé. (Fil 4,6)

*A Gondviselésbe vetett hit állandóan halálugrást követel (...)
(Kentenich atya)*

Veled megyek sötétségen és éjszakán át, mert szereteted őröködik felettem. (Kentenich atya)

*Köszönöm, amit látok:
a teremtett világot,
hogy még a rossz sem céltalan;
mindennek jelentése van. (Vas István)*

15. Hálát adunk

Egyszerűen mindent szeretnénk megköszönni.

Az együtt töltött éveink alatt sok szép napot éltünk át. Gyakran örülünk egymásnak, és sokszor érezzük egymás szeretetét. Jó tudni, hogy van valaki, akire támaszkodhatok, akinek elmondhatom a gondolataimat, akinek elsírhatom a keserűségemet. Köszönöm, hogy egymás számára teremtettél bennünket, hogy nemcsak múltunk, hanem közös jövőnk is van. Együtt öregedhetünk. Köszönjük, Istenünk, hogy a nehéz időkben is mellettünk állsz. Meghallgatod, amikor sírunk, s akkor is házaspárként tekintesz ránk, amikor a mi szívünk távol van egymástól. Újra és újra erőt adsz szeretetünk felélesztéséhez, és nem hagysz fel azzal a gondolatoddal, hogy egymáshoz vezess minket.

Köszönjük a gyerekeinket. Köszönjük, hogy ránk bíztad őket. Jó, hogy mindketten szeretjük őket. Öröm látni, hogy akiket szerettek, társam is szereti. Figyelmét, idejét adja nekik, értük dolgozik.

Köszönjük, hogy mennyei édesanyát adtál nekünk, aki segít, gondoskodik mindenről. Tehetetlenségünkben, gyengeségünkben maga pótolja mindazt, ami hiányzik belőlünk.

Köszönjük Schönsattot, ahol erőt és utat találtunk. Itt egyedi, hozzánk illő feladatot kapunk, számítanak ránk. Jó, hogy van egy hely, amely fontos nekünk, és ahol mi is fontosak vagyunk.

Köszönjük Kantenich atyát, a mi tanítónkat és vezetőnket. Az ő közbenjárását kérjük a házasságunkért, a gyermekeinkért, a hazánkért.

Köszönjük, drága Istenünk, hűséges kíséresedet, vezetésedet. Azt mondtad, velünk maradsz az idők végezetéig.

*Szent az Úr, jó az Úr, hirdetem a népek között,
mert az Ő kegyelme felhőkig ér.
(Zsolt 57, 8-12)*

*Lelkem kiszikkadt mezején
pár szál virágot keresek
annak, ki lelkem lelke.
(Babits Mihály)*

*Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!
(Sík Sándor)*

Napsugarak zúgása, amit hallok,
Számban nevednek jó íze van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, Istenem, Istenem,
Zavart lelkem tegnap mindent bevallott:
Te voltál mindig mindenben minden,
Boldog szimatolásaimban,
Gyöngéd simogatásaimban
S éles szomorú nézéseimben.
Ma köszönöm, hogy te voltál ott,
Hol éreztem az életemet,
S hol dőltek, épültek az oltárok.
Köszönöm az énért vetett ágyat,
Köszönöm neked az első sírást,
Köszönöm a tört szívű édesanyámat,
Fiatalságomat és bűneimet,
Köszönöm a kétséget és hitet,
A csókot és betegséget.
Köszönöm, hogy nem tartozom senkinek
Másnak, csupán néked, mindenért néked.
Napsugarak zúgása, amit hallok,
Számban nevednek jó íze van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, Istenem, Istenem,
Könnyebb a lelkem, hogy most látván vallott,
Hogy te voltál élet, bú, csók, öröm
S hogy te leszel a halál, köszönöm.
(Ady Endre)

Egy másik úton

atolikus pap szeretnék lenni a Schönstatt-Atyák közösségében.

A hivatásom története 2001-ben Pannonhalmán kezdődött, ahova akkoriban gimnáziumba jártam. Tizenhat éves voltam, amikor a kapcsolatam a mennyei Atyával tudatosabb és mélyebb kezdett lenni, és egy kegyelemben gazdag időszakot éltem meg. Akkoriban foglalkoztam életemben először Schönstatt történetével és Engling Józseffel. Nagyon belelkesedtem. Elkezdtem lelki napirendet vezetni, és esténként vacsora után mindig betértem a diákkápolnába, ahol csendet és nyugalmat találtam, és lelkileg feltöltődtem. Ebben a lelkem számára oly fogékony időszakban olyan vágyakat fedeztem fel, melyek lényem legmélyéről jöttek. Szerettem volna Istenhez közelebb kerülni. Meg akartam tanulni a Jóistent és Máriát jobban szeretni. Istennek szerettem volna élni, tehát komolyan az élet-szentségre törekedni, melyre mindannyian meg vagyunk hívva.

Egy este jött az ötlet: „Kentenich atya az, aki téged az utadon vezethet, légy tehát Schönstatt

atya, és úgy az ő vezetésével egészen Istennek élhetsz.” A kósza ötletből idővel erős vágy lett, a vágyból pedig életcél.

Emlékszem a telefonbeszélgetésre, amikor először akartam szüleimnek erről beszélni. De aztán másra terelődött a szó, és elmaradt a dolog. Aztán amikor legközelebb telefonáltunk, a végén újra eszembe jutott, és akkor rögtön mondtam is: „Ja, múltkor akartam nektek mondani, csak elfelejtettem: gondolkoztam, és lehet, Schönstatt atya leszek.”

Persze a végleges döntést meghozni nem volt ilyen könnyű. Lelki atyám mondta egyszer bölcsen: „Az ember az élete legfontosabb kérdéseit olyan életszakaszban válaszolja meg, amikor még éretlen a döntések meghozatalára.” Hiszen a valóságban tizenhat éves voltam, Schönstattról szinte semmit sem tudtam, a Schönstatt Atyák közösségét egyáltalán nem ismertem, csupán egy atyát közülük, és

akkor jött ez a vágy... Utólag ez megmagyarázhatatlan számomra. Egy kis csoda, Isten ujjai életemben.

Két évre rá Schönstattban a Schönstatt Atyák szentélyében meghoztam a döntésem. Nem teljesen egyedül, mert a felelősség egy részét Máriának adtam: „Édes Szűzanyám, én döntök, mert dönteni kell. Hallgatók arra a vágyra, amit talán Te ültettél szívembe, és jelentkezni fogok a Schönstatt Atyák közösségébe. De kérek, maradj velem, kísérf utamon, és ha nem jól döntök, kérek, szólj!” Ez három és fél éve volt. Azóta még nem szólt...

2005. november 20-án elkezdtem a kétéves noviciátust, egy nagyon intenzív lelki időszakot. „Meg akarjuk tanulni magunkat Mária oltalma alatt szilárd, szabad, papi jellemmé nevelni.”¹ – mondta Kentenich atya a kezdetek kezdetén. Erre törekedtünk tehát. A kapcsolatainkat a külvilággal a minimálisra korlátoztuk, napi tizenöt óra szilenciumban éltünk, azaz nem beszélgettünk egymással, és közben a csendben, az imádságban Istent kerestük. Megpróbáltuk magunkat jobban meg-

ismerni. Ki vagyok én? Honnan jövök? Hol fedezem fel Istent eddigi életemben? Milyen erősségeim és milyen gyengéim vannak? Milyen életre hív engem a Jó-isten?

¹ 1912 okt. 27. előalapító okirat

Idővel egyre jobban megerősödtem hivatásomban. Igen, Schönstatt atya szeretnék lenni, mert ebben a közösségben megélem, hogy Máriához a szeretetszövetségben egyre közelebb kerülök, és hogy segítségével a kapcsolatom Jézussal és mennyei Atyánkkal egyre mélyebb lesz. Kentenich atya tanítása, módszerei és pedagógiája által azt tapasztalom, hogy lelki életem lassan de biztosan fejlődik. Hálás vagyok a közösség minden atyjának, akik bölcsen vezetnek és nevelnek engem. Vágyam az, hogy egyszer majd én is olyan nagyszerű atya legyek, mint ők.

A Schönstatt atyák küldetésük és életformájuk miatt is vonzóak számomra. Szeretnék én is a Schönstatt mozgalomért dolgozni, egész életemet neki szentelni, benne új életet kelteni és azt továbbépíteni. Szeretnék egy életen át apostolkodni és lelki atyaként embertársaimnak szolgálni: a lelkeket Máriához és általa Istenhez közelebb vezetni. Vonzóak számomra a közösség alapelvei is: egy élet szüzességben, értelmes és szabad akaratból jövő engedelmességben és máriás szegénységben.

Ezek a dolgok mind a noviciátusban lettek világosak. Újra és újra döntenem kellett, és mindig újra ezen út mellett döntöttem. Egyre biztosabban érzem, hogy megtaláltam a világban a helyem. Nem egyszerű, de szép élet vár rám, sok nemes feladattal.

Ha látom, milyen kevés fiatal érdeklődik egy ilyen élet iránt, mindig szomorú leszek. Nekem az érettségi után több mint egy évet kellett várnom, mire elegendő jelentkeztek, hogy végre egy minimum létszámmal elkezdődhessen a noviciátusom. Így is csak négyen jöttünk össze egész Európából. Mi idén befejezzük, de jó volna, ha a következő noviciátus jövőre el tudna kezdődni. Arra is kevesen je-

„Ja, múltkor akartam nektek mondani, csak elfelejtettem: gondolkoztam, és lehet, Schönstatt atya leszek.”

lentkeznek. Magyarországról pedig eddig egészen egyedül vagyok... *Az aratni-való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratás Urát, küldjön munkásokat az aratásába!* (Lk 10,2) Szeretettel hívok tehát minden kedves olvasót, hogy imádkozzon velünk új hivatásokért a Schönstatt-Atyák számára. Egy ezért való imádság megtalálható imakártya formában a 71-72. oldalon.

Egy kis novíciusközösség vagyunk négy fővel és a magiszterünkkel. Egymás megismerése és elfogadása is a két év feladatai közé tartozott. Nagyon jó „gyakorlótér” ez a konfliktusok megoldására és a teljes, nyílt kommunikáció gyakorlására.

Szeretnék egy életen át apostolkodni és lelki atyaként embertársaimnak szolgálni: a lelkeket Máriához és általa Istenhez közelebb vezetni.

Az évfolyamtársak fontos szerepet játszanak egymás életében: egy életen át segítünk egymás nevelésében, egymás támaszaivá válunk, közösen törekszünk az évfolyam-eszményünk megvalósítására és együtt élvezzük a közösségi élet örömeit.

Lassan egy éve már, hogy hosszas keresés után megtaláltuk eszményünket. Szeretnénk egymás számára ***Feuer der Heimat*** azaz ***Az otthon tüze*** lenni. Azóta még jobban érzem itt magam, mert új otthont találtam, egy közösséget, ahol családias légkör uralkodik, és egymás által együtt növekszünk a szeretetben.

Hogy pontosan mit is jelent ***Az otthon tüze***nek lenni, és hogy hogyan szeretnénk választ adni korunk otthontalanságára, arról majd legközelebb fogok írni.

Csermák Péter

A pápára figyelünk

*A szeretet pillantását
ajándékozhatom neki,
amire annyira szüksége van*

Azok az összetett kihívások, amelyekkel korunkban a nevelésnek szembe kell néznie, gyakran kapcsolatosak a média elterjedt hatásával. A globalizáció jelenségének egyik vonása, hogy a média – a gyors technológiai fejlődés következményeként is – jelentősen meghatározza a kulturális környezetet. Van, aki azt állítja, hogy a média befolyása vetekszik az iskola, az Egyház, sőt még a család formáló hatásával is. „Sokak számára a valóság megfelel annak, aminek a média állítja.” (Tömegtájékoztatás Pápai Tanácsa, Aetatis Novae, 4)

A gyermekek, a média és a nevelés kapcsolatára két szempontból tekinthetünk. Az egyik: ahogyan a média „neveli”, alakítja a gyermekeket. A másik: a gyermekek nevelése arra, hogy megfelelően reagáljanak a médiára. Kölcsönösség merül fel: egyrészt a médiaipar felelőssége, másrészt az olvasók, a nézők és hallgatók aktív és kritikus részvétele. A tömegtájékoztatási eszközök helyes használatára való nevelés ebben az összefüggésben alapvető a gyermekek kulturális, erkölcsi és lelki fejlődése szempontjából.

Hogyan kell megvédenünk és elősegítenünk a közjót? A szülők, az Egyház, az iskola felelőssége, hogy a média szelektív használatára neveljék a gyermekeket. A szülők szerepe elsődleges fontosságú. Joguk és kötelességük, hogy a tömegtájékoztatási eszközök körültekintő használatának biztosításával úgy alakítsák gyermekeik tudatát, hogy képesek legyenek helyes és objektív véleményt nyilvánítani, amelynek nyomán el tudják dönteni, hogy megnézzenek, meghallgassanak-e egy ajánlott műsort, vagy ne. Az iskolának és a plébániának bátorítania és segítenie kellene a szülőket abban a meggyőződésben, hogy a szülői lét e nehéz, de hálás területén az egész közösség támogatja őket.

*... a média befolyása vetekszik az
iskola, az Egyház, sőt még a család
formáló hatásával is.*

A médiára való nevelésnek pozitívnak kellene lennie. Ha azt mutatjuk a gyerekeknek, ami esztétikailag és erkölcsileg kiemelkedő, segítjük őket, hogy saját véleményük alakuljon ki, meggondoltak legyenek, és fejlődjön az ítélőképességük. Fontos, hogy felismerjük a szülői példamutatás alapvető értékét, és előnyös megismertetni a fiatalokkal a gyermekirodalom, a szépművészet és a magasztos zene klasszikusait. Bár a népszerű irodalomnak mindig meglesz a maga helye a kultúrában, a szenzációkeltés csábítását nem szabadna passzívan elfogadni az oktatási intézményekben. A szépség mint isteni tükör inspirálja, étellel és erővel tölti el a fiatal szívet és elmét, míg a csúnya és vulgáris dolgok lehangelő hatással vannak az ember hozzáállására, magatartására.

Mint a nevelésben általában, úgy a tömegtájékoztatási eszközök használatára való nevelésben is fontos, hogy szem előtt tartsuk a szabadság helyes gyakorlását. Nagy felelősséget jelent ez. A szabadságot gyakran úgy mutatják be, mint az élvezetek, az új élmények fáradhatatlan keresését. Ez inkább átok, mint szabadság! Az igazi szabadság sohasem ítélné az egyént – főleg nem egy gyermeket – az újdonság telhetetlen keresésére. Az igazság fényében akkor tapasztaljuk meg a valódi szabadságot, amikor válaszolunk Istennek az emberiségnek mondott „igen”-jére. Ő arra hív minket, hogy ne válogatás nélkül, hanem meggondoltan válasszuk a jót, az igazat, a szépet. A szülők az őrei ennek a szabadságnak, akik fokozatosan növekvő szabadságot adva gyermekeiknek vezetik el őket az élet mélyebb örömére...

Mint a nevelésben általában, úgy a tömegtájékoztatási eszközök használatára való nevelésben is fontos, hogy szem előtt tartsuk a szabadság helyes gyakorlását.

...Mindenkinek el kellene gondolkodnia azon az ellentétén, ami Krisztus – aki „ölébe vette [a gyermekeket] és kezét rájuk téve megáldotta őket” (Mk 10,16) – és aközött áll fenn, aki egyet is megbotránkoztat a kicsik közül, akinek „jobb volna (...), ha malomkövet kötnének nyakára” (Lk 17,2).

...Az Egyház szeretné megosztani azt a látásmódot, amely az emberi méltóságot állítja minden értékes kommunikáció középpontjába. „Krisztus tekintetével nézem a másikat, és többet tudok neki adni a külsőleg szükséges dolgoknál: a szeretet pillantását ajándékozhatom neki, amire annyira szüksége van (Deus Caritas est, 18).

XVI. Benedek pápa üzenete a tömegtájékoztatás 41. világnapjára (Forrás: MKPK Sajtóiroda)

A megújulás útja

„Aki együtt él a mai korrall és látja, érzi annak sokféle gondját-baját; aki szereti a népét és az egyházát, keserűséggel tapasztalja, hogy mennyire beteggé és terméketlenné vált a mai családi élet” – mondta Kentenich atya a „Máriás házasság-pedagógiáról” szóló előadássorozatában. Mit mondana ma?! Hiszen a maihoz viszonyítva akkor még „paradicsomi” állapotok voltak.

Aztán így folytatja: „Társadalmunk teljesen elvesztette és elhagyta súlypontját, ezért vannak egyensúlyzavarai. Olyan részeg emberhez hasonlít, aki előtt szakadék tátong, és mivel nem tudja magát megtartani, belezuhan. Gondoljunk a hógolyóra, mely lassan gurulva megindul az Alpok tetején, míg mennydörgő lavina lesz belőle, mely mindent elpusztít és betemet. Ilyen a mai helyzet. Az egyensúlyzavarokhoz egyidejűleg állandóan tovább növekvő ingatagság, gyökértelenség, otthontalanság és fészkelhagyás kapcsolódik. Ez a kép tipizálva, kisarkítva állítja elénk a változás irányvonalát, a végállapotot, mely felé tartunk.”

Ne gondoljuk, hogy magánéletünkbe bezárkózva, imádkozva és templomba járva jó keresztényként felülemelkedhetünk korunk eseményein és megmenthetjük lelkünket! Minket, gyermekeinket és otthonainkat is el fogja önteni ez a pusztító áradat.

„Ha szeretnénk megtalálni a mai korhelyzet kulcsát, akkor nem szabad kihagyni a számításból a sötétség urát. A szemünk előtt kell tartanunk, hogy az ördög Európában a diadalútját járja. Ördögi befolyás nélkül az ellentábor ragyogó sikerei érthetetlenek. Gondoljunk bele, mi mindent vitt végbe az alapvetően passzív beállítottságú szláv nép Kelet-Európában; hogy indult meg, hogy bontakozott ki benne az aktivizmus; hogy alakult ki győzedelmes öntudata, és hogy töltötte el olyan tetterő, amelyet egy passzív beállítottságú népről senki sem tételezett volna fel. Mindez a világtörténelem talán legsötétebb tetteit eredményezte. Vagy nézzük a németek példáját. Világszerte értetlenül álltak előtte, hogy egy ennyire képzett, kulturált nép hogyan válhatott az alvilág áldozatává. Hogy történhettek meg azok a borzalmak, amelyek

Ne gondoljuk, hogy magánéletünkbe bezárkózva, imádkozva és templomba járva jó keresztényként felülemelkedhetünk korunk eseményein és megmenthetjük lelkünket!

ott végbementek. Aztán tekintsünk a balkáni népek sorsára, és arra, ami ma a Közel-Keleten történik...”

„Az egész emberi nem, az egyház, a katolikus népek és mozgalmak túléléséről van szó. Ha egy vallásos közösség (vagyis mi) nem vállalja a hétköznapi élet átalakítását, a családi élet megújítását, megérdemli, hogy a kor-áramlatok első-
pörjék.

Hol van a hétköznapi élet küzdőtere? A családban! Ezért minden közösségünknek, a kötelekeknek, a szövetségeknek fel kell tenniük a kérdést: Mit teszünk azért, hogy szent házasságok, családok, katolikus házasság-szigetek jöjjenek létre? Egy pogány világ közepette, az őskeresztényekhez hasonlóan el kell találunk a katolikus házasságeszményhez. Egy nagy, elementáris erejű mozgalommá kell válnunk! A szent odaadás áramlatának kell megindulnia és szétterjednie, hogy megújíthassuk családjainkat.”

Ha szeretnénk megtalálni a mai
korhelyzet kulcsát, akkor nem
szabad kihagyni a számításból
a sötétség urát.

Nézzünk most bele a jelenünkbe: Kinek, minek adtam ma oda magamat, az időmet, az erőmet? Elfogadom-e, keresem-e Isten vezetését, halk indító szavát? Meglátom-e Őt a dolgok mögött? Meghallom-e hangját? Válaszolok-e Neki?

Ezt a munkát, a szívünk megtisztítását, a családuk megszentelését most azonnal elkezdhetjük. Nincs más utunk. Ez az egyetlen kivezető út, a megújulás útja.

Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon
De háborus éjjel.

És megvakultak
Hiú szemeim.
Meghalt ifjuságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.
(Ady Endre)

Tilman atya válaszol

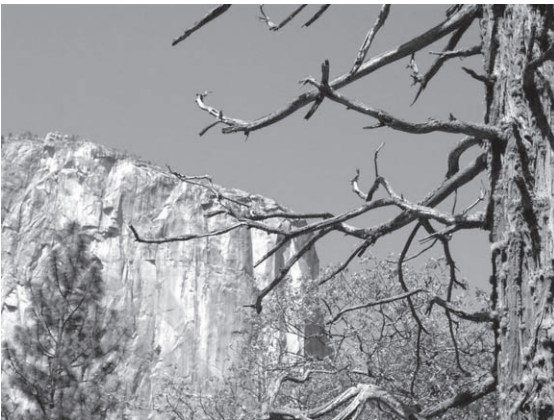
... a véglegességről

Kérdés: Minden második házasság válással végződik. Akkor minek kell tulajdonképpen még mindig házasságot kötni?

Mondok egy példát, amit Heinrich Harrertől halottam, aki az Eiger északi falának első meghódítói közé

tartozik. Az Eiger északi falának egy bizonyos pontján túl – ezt Fehér Póknak hívják – már csak fölfelé lehetett menni. Mutatott néhány fotót, és azt mondta: önök most csodálkoznak azon, hogy a hátizsákjaink milyen üresek. Korábban sok kötelet cipeltünk magunkkal, hogy szükség esetén a hosszabb szakaszokon is vissza tudjunk ereszkedni. A Fehér Pókon túl világossá vált számunkra, hogy az út már csak fölfelé vezet. Innen már nem tudunk visszamenni. – Ez egészen rendkívüli helyzet. Mostantól már csak fölfelé vezet út. Létezik ilyen az emberi kapcsolatokban is: a véglegesség momentuma. Mostantól már csak fölfelé vezet út.

De létezik olyan kötődés, olyan kapcsolat az emberek között, hogy azt mondhatom: mostantól már csak fölfelé vezet út, véglegesen egymáshoz tartozunk.

Még a bensőséges barátságot is végig kíséri annak a lehetősége a háttérben, hogy probléma esetén kereshetek magamnak valaki mást.

De létezik olyan kötődés, olyan kapcsolat az emberek között, hogy azt mondhatom: mostantól már csak fölfelé vezet út, véglegesen egymáshoz tartozunk. Ilyen a házasság is, amit nem lehet felbontani. Mintha az életemet adnám valakiért.

Ha egy veszélybe került ember megmentésére indulok, és kockára teszem az életemet, akkor nem mondhatom, hogy egy kis kockázatot vállallok – akkor teljes lényemet kockára teszem. A Názáreti Jézus sem mondta – nem is mondhatta –, hogy egy kicsit megfeszíttem magam, és ez majd elég lesz a világ megváltásához. Nem lehet egy kicsit meghalni valakiért. Egy halottól sem lehet kicsit elbúcsúzni. A búcsúzás végleges. A létnek egy új világa nyílik meg előttem, ha ezt sikerül megtenni.

A katolikus pap számára hasonlót jelent a felszentelése, amikor Isten azt mondja: szeretném, hogy véglegesen az enyém légy. Ez a véglegesség ad különös jelentőséget az élet új szakaszának. Ekkor az emberi létnek új valóságába lépünk át.

*A Názáreti Jézus sem mondta,
hogy egy kicsit megfeszíttem
magam, és ez majd elég lesz a
világ megváltásához.*

Azért házasodunk, mert végérvényesen igent mondunk egymásra. Mondhatja valaki: na jó, de olyan sok házasság felbomlik! Ez bármikor előfordulhat. Az ember kudarcot vallhat ott, ahol valami egészen nagy kockázatot vállalt. Az Eiger északi faláról is lezuhanhat az ember. Bizony már csaknem két tucat ember ottmaradt. Ez benne van a pakliban.

Ez azt jelenti, hogy embernek lenni kockázatos dolog. Láttam kórházi betegeket mellett kétségbeesetten síró férfiakat. Ismerek egy férfit, aki még most sem tudott beletörődni a megváltoztathatatlanba. Talán később sikerül neki. Ezek a dolgok az ember teherbírásának korlátairól beszélnek, de nem mondanak ellent a kíváncsúnak, a végleges döntés nagyszerűségének.

Ötletturkáló „használt” anyukáknak

Az orvosok szerint tavaszi fáradtság nem létezik, csak vitaminhiányos, legyengült állapot.

Édesanya kollégáim talán egyetértenek abban, hogy akármilyen egészséges étkezés, életmód mellett, gyermekeink mellett, között, után, bizony előfordul a kilúgozottság érzése testileg, lelkileg egyaránt.

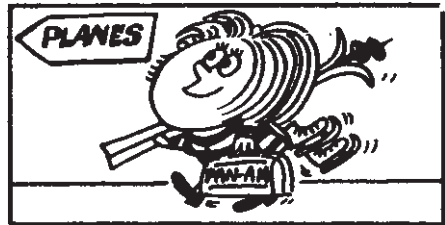
Íme néhány ötletmorzsa, amiből válogathatunk. Mert megérdemeljük!

Olvassuk el, és jussunk konkrét elhatározásra:

Például arra, hogy havonta legalább egyszer magunkkal fogunk foglalkozni, épp azért, hogy testileg, lelkileg feltöltődve környezetünk is többet meríthessen belőlünk, és nekünk is jót fog tenni – ez sem utolsó szempont.

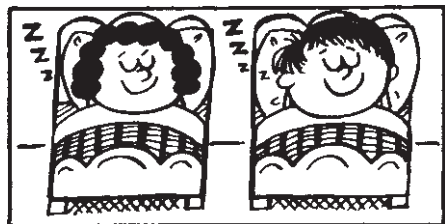
1. Testmozgás

Ez nem a busz után futást, a gyerekek körüli loholást jelenti! 15 perccel hamarabb kelhetünk fel, átmozgathatjuk elernyedett tagjainkat, vagy futhatunk, biciklizhetünk, sétálhatunk, ki mit szeret – csak a maga örömére! Arról nem is beszélve, hogy akár tornaóra is járhatnánk, de akinek nem adatik meg ennyi „luxus”, az otthon is kivitelezhet egy kis mozgást. Felfrissülünk tőle, átmozgat, bemelegít a napra (vagy éppen lezárja azt), fáradtabbak nem leszünk tőle, ez egészen biztos! És álljunk rá a mérlegre, vagy fölös kiló hiányában nézzük meg magunkat a tükörben: melyikünknek nincs rá szüksége?

2. Alvás

Már fülembe cseng az olvasó sóhaja: gyerekek, háztartás, munka mellett ugyan hogy maradna idő elég szundikálásra? Tervezés kérdése! Muszáj pótolni a kimaradt órákat, akár napközbeni tízperces alvásokkal, pihenés nélkül ugyanis egyrésztől használhatatlanok vagyunk, másrésztől minden egyéb munkánk is hosszabb időbe telik majd fáradtságunk miatt. Pihenjünk le a gyerekekkel, vonuljunk el 10-15 percre valahová, ahol nem zavarnak! (Próbáltak már kádban, könyvtárban, metróban stb. aludni?) Isten felé sem fordulhatunk „átvirrasztott” szemekkel! Egy mélyen tisztelt atya mondta egykor: a jövő keresztényének kipihentnek kell lennie!

3. Szépség

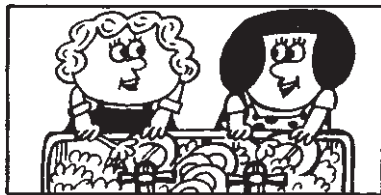
Nők vagyunk és halandók. Örök hűséget fogadtunk férjünkkel, de ez nem jelenti azt, hogy szépségünk is olyan örök marad, mint amilyennek esküvőnk napján tűnt. Igenis feladat, hogy tetszünk a férjünknek, de nem utolsó sorban magunknak és másoknak is. Erre pedig áldozni kell: időt és pénzt! Már az is sokat segíthet, ha egyszer a reggeli tisztálkodásunk annyi ideig tarthat, ameddig mi akarjuk: egy kiadós fürdő, egy jól összeválogatott ruházat, apró kiegészítők, láthatatlan „szépségkiemelők” – ki mivel tudja elővarázsolni magából a mélyen szunnyadó „Istenképmást”. És lelkiismeret-furdalás nélkül menjünk el egy-két havonta fodrászhoz! Az a fontos, hogy összhangban legyünk és jól érezzük magunkat a saját bőrünkben.

4. Masszázs

Ne szégyelljük, mindannyiunknak jól esik! Felér egy alvással vagy testmozgással, és szépségápolásnak se rossz! Irigylésre méltó, aki szakember által juthat hozzá ilyenfajta kényeztetéshez, de nem árulok el nagy titkot, ha leírom, férjünk is kezelésbe veheti megfáradt izmainkat, s ekkor még egy kis gyöngédség is belefér!

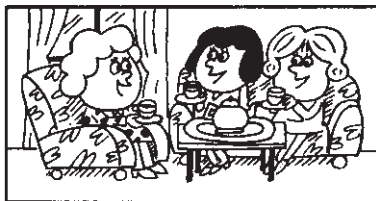
5. Segítség-elfogadás

Gyermeekágyi időszakban szinte természetes, hogy segítséget kapunk a környezetünkől, akarva-akaratlanul. Hamar eltelik azonban ez az időszak, s a tennivalók csak szaporodnak! Ne legyünk a mindennapok mártírjai! Ha szükségünk van rá, merjünk elfogadni segítséget, mi több, kérjünk meg rá alkalmas rokont, barátot! Egy jól szervezett takarítás saját édesanyánkkal élményszerűen szép lehet, és egy betervezett találkozó a gyermekek keresztszüleivel áldott szabadidőt nyújthat a számunkra (akár a fentebbi ötletek egyikének megvalósítására), és akkor egy lehetséges randevú lehetősége a férjünkkel még szőba sem jött...

6. Barátnők

Mi nők (is) szeretünk beszélgetni. Olykor sajnáljuk fáradt férjünkre zúdítani apró-cseprő dolgainkat, ami – félreértés ne essék, fontos, de – Őt kevésbé érdekelheti. Gyermekeinket, főnökünket szintén kár volna új recept-ötleteinkkel, vásárlási eredményeinkkel traktálni. Erre valók a barátnők! Közös játszótérezés, baba-mama klub, kávézás, vásárlás, számtalan lehetőség, hogy találkozzunk kedves barátainkkal és élményt, ötletet, eszmét cseréljünk. A telefont vaskos számlakötegeim tapasztalatából nem javaslom...

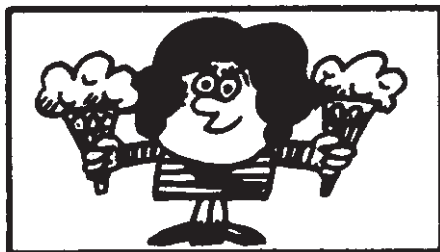
7. Apró ajándék

...most kivételesen magunknak. Ez igazán nem fogja megterhelni a családi kasszáját és jól fog esni, az biztos! Egy (majdnem) új ruhadarab kedvenc turkálónkból, apró kiegészítő (sál, csat, ékszer – ki mit szeret) unalmasnak tűnő ruháinkhoz, egy jól kiválasztott parfüm, szép cserepes virág a nappaliba (vágottat majd hoz a férjünk!), igényes cd, izgalmas könyv. Az igényeinkhez és a pénztárcánkhoz mérten legyünk kreatívak és kényeztessük magunkat havonta legalább egyszer!

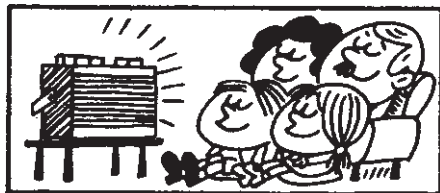
8. Dolce vita!

Nincs egész évben böjt, és ha néha még tornázunk is, igazán nyugodt lélekkel ehetünk-ihatunk olykor édességet, persze nem ebbe fojtva bánatunk, hanem ebből feltöltődve! Napi kávénk olykor lehet tejszínhabos, hétköznapi is megsüthetjük a kedvenc sütniket (hogya fogja támogatni az egész családot!), elmehetünk cukrászdába (apropót fogunk találni: piros pont az iskolából, jól sikerült munkanap, ügyesen kitakarítottunk ott-hon stb.) és kóktélozni is szabad néha házastársunkkal, barátnőnkkel!

9. Fény és zene

A fény – különösen a sötét, hideg napokon – fontos kelléke jó hangulatunknak, nem véletlenül lételemünk. Keressünk napsütötte helyeket gyerekeinkkel együtt a szabadban, minél jobban engedjük be a napfényt otthonunkba! Keressünk olyan zenéket, melyek segítenek ellazulni, jókedvre derítenek és nem feltétlenül gyerekeink szórakoztatására szólnak állandó háttérzajként az otthonunkban, az autóban! Legyenek saját kedvenceink is! S a család sem fog melankóliába zuhanni, ha táncra hívjuk őket. A totyogók szívesen csatlakoznak a mamához, a nagyobbaknak vidám móka lehet és az sem utolsó, ha férjünkkel lejtethetünk otthon – ne szégyelljük, családban marad!

10. Szellemi kikapcsolódás

Hosszú ideje otthon munkálkodó édesanyáknak nem sokat kell magyarázni, miért fontos a szellemi töltődés, de egy szakmában dolgozó nőnek is szüksége van másfajta agytornára, mint amit nap nap után űz. Fejlesszük tudásunkat, tanuljunk újat, barátkozzunk eddig ismeretlen művészetekkel, tudományágakkal, kulturálódjunk! Beszéljük meg lehetőségeinket a családdal. Nem is gondolnánk, mennyire szívesen támogat majd ebben a férjünk, a szüleink, de a gyerekek is!

11. Lélekmelegítő

Sokan élnek körülöttünk nálunk sokkal rosszabb körülmények között. Hiányunk mindig van, és ezt észre is vesszük, de keressük meg, miben bővelkedünk! Köbméternyi fölösleges játék, gyerek- és felnőtttruha, soha nem használt háztartási szerkentyű, könyv, és ki tudja mi minden kerülne ki egy lendületes leltárból és selejtezésből, ami önmagában is hasznos, de még milyen jól fogjuk magunkat érezni, ha mindezekkel másokat segíthetünk! Kis utánajárással nem csak magunknak szerezünk ezzel nagy örömet!

12. Olvasás, film

Súrolja a szellemi kikapcsolódást, de nemcsak „hasznosat” szabad olvasni, nézni! Szórakoztatót, izgalmasat, romantikust, elmélyítőt, ki mivel tudja pihentetni, kikapcsolni állandóan aktív agysejtjeit. Fölöslegesen persze ne butítsuk magunkat és film esetén zárjuk ki „az éretlen közönséget” a nézők soraiból. Jól esik néha újra olvasni régi kedvenceinket is, de mint fentebb már említettem, meg is lephetjük magunkat újjal.

+1. Pihenés a Jóistennel/ben

Nehéz lett volna „beszámozni” ezt a lehetőséget a pihenések sorába, de kihagyhatatlan forrás mind a testi, mind a szellemi töltődések mellett. Szakítsunk „saját időt” Istennel a családi imák, misék mellett! Miből merítünk, ha csak a gyermekeinkkel imádkozunk? És szabad a házastársunk nélkül is (érte is) fohászkodni! Remek mód erre a szentségimádás. Szervezzük meg, hogy egyedül elmehessünk rá! Feltölt, kikapcsol, elcsendesít egy órácska a templomban (és nem otthon!) Istennel. Már az oda tartó séta is ráhangol, „levezet”, kiszellőztet. S ha urambocsá' elszunyókálunk közben, az vesse ránk az első követ, aki még sosem „aludt el az Úrban”!

A gyógyszerekkel szemben

Hortobágyiné Dr. Nagy Ágnes orvos, családtervezési szakember, családi életre nevelő tanácsadóval az Adja tovább a mikrofont! c. rádióműsorban a szerkesztő, Mezei Károly beszélgetett.

A műsor elhangzott 2006. május 13-án.

Nagyon érdekes az Ön diplomamunkájának a címe: „A fogamzásgátlók alkalmazásának főbb kérdései.” Miért éppen ez a téma fogta meg végzős medika korában?

Így elmélyülhettem a fogamzásgátlók hatásmechanizmusának vizsgálatában. Ebben az elhatározásban már benne volt az is, hogy korábban a férjemmel a természetes családtervezést választottuk, annak is az úgynevezett tüneti-hőmérőzéssel

módszerét. Ezért vállalkoztam arra – egy gyógyszer-tan tanszéken nyilván nem túl népszerű módon –, hogy dolgozatomban a gyógyszerekkel szemben a természetes családtervezést hozom ki pozitívumként.

Vajon kell-e, szabad-e egyáltalán a családot, a gyermekvállalást tervezni? Azt hiszem, ez világnézeti kérdés is.

Nagyon támogatom azokat a házaspárokat, akik egyszerűen csak sok gyermeket szeretnének, és így nem kell különösebben átgondolniuk, hogy a gyermekek mikor érkezzenek. Ugyanakkor ma nagyon kevés házaspár tud így gyermeket vállalni.

A tervezést azért tartom fontosnak, mert a munkámban azt tapasztalom, hogy sokak életébe legtöbbször véletlenszerűen toppannak be a gyermekek, és ezért gyakran nem vállalják őket a szüleik. A tervezéssel viszont meg lehet előzni azt, hogy ártsunk a már megfogant életnek.

A tervezés nincs ellentétben az egyházi tanításokkal?

Amit mi tanítunk, harmonizál a Katolikus Egyház tanításával.

Kérem, ismertesse meg ezzel a hallgatóinkat!

A tüneti-hőmérőzések módszere, együtt alkalmazza a hőmérőzések eljárást, a méhnyaknyák vizsgálatát és a méhnyaktapintást. Minél több jelet figyelünk meg, annál biztosabban tudjuk megállapítani a termékeny időszak kezdetét és végét. Így várhatóan nem jön létre nem kívánt fogamzás. Legalább ugyanilyen nagy segítség ez az információ azon párok számára is, akik éppen gyermeket szeretnének vállalni.

Hogyan kell ezt a gyakorlatban végezni?

Reggel ébredéskor a nők az ébredési hőmérsékletet mérik, amelynek értékelésével a ciklus végi terméketlen napokat tudja meghatározni. Miután a petesejt kiszabadul a petefészekből, felemelkedik a hőmérséklet, és így marad körülbelül két hétig. Ezt követi majd a menstruáció. A méhnyaknyák-vizsgálatot a nők a vizeletürítés előtt vagy után ejthetik meg: egy papírral, törléssel egyszerűen megnézik, hogy van-e váladék a hüvelybemenetüknél. Azért fontos tudni, hogy ennek a nyáknak a megjelenése a fogamzóképeséget jelzi, mert munkánk során úgy tapasztaljuk – főleg a fiatalabb korosztálynál –, sok leányban az említett jelenség ijedséget, betegségtudatot kelt. Azt hiszik, hogy valamilyen hüvelyi fertőzésük van. S amint elmondjuk nekik, miről van szó valójában, akkor már úgy figyelnek erre a jelre, mint a termékenységre mint kincsre a megnyilvánulására. S így már örülnek neki. (E váladék hiánya ugyanakkor természetesen a fogamzóképeség pillanatnyi hiányára is utalhat.)

Módszerünk harmadik része belső vizsgálat, a méhnyak tapintása. A méhnyak ugyanis változtatja a helyzetét. A terméketlen napokon alacsonyabban helyezkedik el a hüvelyben, a termékeny napokon magasabban. Terméketlen napokon tömött a tapintata, olyan, mint az orrhegy, tehát porcos tapintatú. A termékeny napokon viszont ajak tapintatú, tehát puha. Ugyanakkor a külső méhszáj terméketlen napokon zárt, a termékeny napokon megnyílik. Ezt a megfigyelést egyébként afrikai törzsektől „importálta” egy európai szülész, aki ott dolgozott.

Ilyesmirel nem nagyon szokott szó esni sem az iskolában, sem a családban.

Nemcsak a diákoknak beszélünk erről a módszerről, hanem felnőtteknek is. Sokszor számukra is az újdonság erejével hatnak az általunk nyújtott információk.

A gyerekekkel erről a témáról a „Boldogabb családokért” családi életre nevelés

programunk keretében beszélgetünk. Tehát nemcsak megjelenünk mint „felvilágosító néni”, és lerohanjuk őket a természetes családtervezés információival, hanem ezt az egészet beépítjük egy tágabb, családi életre nevelési programba. S mire a

Azt szeretnénk, ha a különféle tantárgyakban újra és újra, de különböző aspektusból visszaköszönne nekik az a szó, hogy

CSALÁD.

„kényes” részekhez érünk, már megszokják a közvetlen stílusunkat, megszokják, hogy mi az élettapasztalataink alapján tanítjuk őket, és nem egy olyan elvont tudományos elméletet akasztunk le a szögről, ami tőlük távol van.

Azt mondta, a természetes családtervezés egy nagyobb diszciplínának, a családi életre nevelésnek egy részterülete. Milyen keretek között tudják ezt az iskolákban oktatni?

Örülnénk, ha az egész oktatást a mostaninál jobban áthatná a családi életre nevelés. Tehát nemcsak egy tantárgy lenne a sok közül, mint mondjuk a földrajz vagy a matematika, amit meg kell tanulni. Azt szeretnénk, ha a különféle tantár-

gyakban újra és újra, de különböző aspektusból visszaköszönne nekik az a szó, hogy CSALÁD. Mert a család témakörét majdnem minden tantárgy keretében meg lehet közelíteni.

Igen, de ehhez meg kellene nyerni a szaktanárokat. Nem irreális az az elgondolás, hogy ők úgy fogják tartani az óráikat, hogy a családi élet legyen a tantervi anyag középpontjában?

Ha nincsenek álmaink, akkor nem is tudjuk azokat megvalósítani. Én tizenhat évvel ezelőtt kezdtem el megálmodni valamit. Nem gondoltam, hogy eljutunk odáig, ahol most tartunk. Hadd álmodjak tovább...

Évekig Kecskeméten dolgoztam egymagam. Azután lett egy nagyszerű munkatársam, Déri Éva biológus, akivel már tizenharmadik éve dolgozunk együtt. Később alapítottunk egy egyesületet, a Kecskemét-Széchenyivárosi Közösségépítő Egyesületet. Ennek keretében dolgozik családmunkacsoportunk, huszonöt munkatárssal, akik közül húszan ilyen családi életre nevelő foglalkozásokat, úgynevezett „család-órákat” tartunk a kecskeméti iskolákban.

Mi nemcsak berobbanunk egy felvilágosító órára, hanem éveken át havonta egyszer együtt vagyunk a fiatalokkal.

S nagyon sok 'véletlen' is alakította az életünket. 2001 májusában volt Budapesten egy konferencia „Neveléssel a boldogabb családokért” címmel. Itt találkoztam dr. Lukács László tanár úrral, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola főigazgatójával. A Tanár úr úgy fogalmazott, hogy amit mi Kecskeméten teszünk, az az ő egyik álma: egyesítsük ezt az álmot és az ő intézményét. Ez meg is történt. 2001 őszén megalapítottuk a Főiskolán a Családpedagógiai Intézetet. Ezzel a hivatalos lépéssel az a kis kezdeményezés, amit még 1990-ben Kecskeméten elindítottam, olyan kereteket kapott, amelyben most már akkreditált pedagógus- és védőnői tanfolyamokat tartunk. Ezeken keresztül van lehetőségünk a szemléletmódunkat országos szinten továbbadni.

Az iskolákban a pedagógusok támogatják az önök munkáját?

Támogatják, mert ők is átérzik ennek a tudásanyagnak a hiányát és szükségességét. Így szívesen engedik át nekünk a terepet. Mi nemcsak berobbanunk egy felvilágosító órára, hanem éveken át havonta egyszer együtt vagyunk a fiatalokkal. Így mellettük lehetünk a serdülőkör különböző állomásain, és annak megfelelő információkat nyújthatunk számukra. A szexuális felvilágosítás természetesen beleépül ebbe az egészbe. Az is természetes, hogy mást mondunk erről egy kis harmadikosnak és mást egy középiskolásnak.

Egy hetedikes osztálynál dupla órát tartottunk, és már az első óra végén eljutottunk odáig, hogy miben különbözik nemiségében egymástól egy férfi és egy nő. A gyerekek egy férfi és egy női nemi szerveket bemutató ábrát kaptak, amelynek segítségével csoportmunkában – koedukáltan! – ki kellett rakniuk a férfi és a női nemi szervek részeit. Előtte mi a táblánál, a megfelelő magyar szakkifejezéseket használva szétválogattuk velük, hogy mely részek tartoznak a nőkhöz és melyek a férfiakhoz. Akkor még csak mi ejtettük ki azokat a szavakat, hogy például hova – a férfiakhoz vagy a nőkhez – kerüljön a barlangos test vagy éppen a szűzhártya. Aztán ők dolgoztak kiscsoportokban, önállóan. Észrevétlenül vették át a mi szóhasználatunkat, amely reményünk szerint így beléjük ivódik. Amikor elkészültek,

a csapatok ellenőrizték egymás munkáját. Ismertették, mire jutottak, miközben ismét használták ezeket az intim szavakat.

A szexualitásról, a nemiségről sokszor azért beszélnek csúnyán a gyerekek, mert nem ismerik a megfelelő szóhasználatot. Ezért az óráinkon egységes, érthető nyelvezetet alakítottunk ki.

Amikor a férfi és a női nemi szervekről már szó esett, továbblendültünk és megnéztük azok működését: hogyan, milyen állomásokon keresztül serdül egy fiú, és hogyan serdül egy lány.

Az egyházi iskolákban nem rohannak be a túlságosan prűd szülők az igazgatóhoz panaszra?

Gyakran tapasztaljuk például, hogy a gyerekek nem tudnak ki-vel beszélgetni úgy igazán, mélyen. A szülők nagyon elfoglaltak, rohannak...

Az anyagot fénymásolatban megkapják a gyerekek. Így otthon is felidézhetik a foglalkozáson hallottakat, nem titkolt célunk az is, hogy megmutassák anyagainkat a szüleiknek. Így ők is láthatják, milyen szemlélettel közelítünk mi ezekhez a kérdésekhez. Bízunk abban, hogy ez is alapja lehet a szülő-gyermek párbeszéd elindulásának vagy mélyülésének.

A Patika Magazinban jelent meg egy cikk arról, hogy a menstruáció a női termékenység megjelenésének ünnepe. Egy kislány elmesélte, hogy megbeszélték az édesanyjával, és neki éppen azokban a napokban megjött az első menstruációja. Ez a cikk alkalmat adott az anyukájával való beszélgetésre. Majd kicsattant az örömtől és a büszkeségtől, hogy így érkezett el életének ehhez a fontos állomásához.

Mondjon még témaköröket a családi életre nevelési programból!

Önismeret, önértékelés, kommunikáció, konfliktuskezelés, személyiség típusok, barátság, szerelem, elköteleződés, házasság, hűség. Körülbelül huszonöt téma van, amit felkínálunk a bemutatkozó órán a gyerekeknek. A táblára felkerülnek ezek a címszavak, s minden gyerek hármat választhat ezekből. Amikor legközelebb elmegyünk hozzájuk, megtippeltetjük velük, hogy szerintük mely témák nyertek. Nagyon sokan a szerelemre, szexre tippelnek, de nem egy osztályunknál a konfliktuskezelés, a család téma, a barátság győzött a szex előtt. Ez azt jelzi számunkra, hogy a gyerekeknek nagyon sok a gondjuk önmagukkal, a társaikkal vagy a családjukkal.

Gyakran tapasztaljuk például, hogy a gyerekek nem tudnak kivel beszélgetni úgy igazán, mélyen. A szülők nagyon elfoglaltak, rohannak, észre sem veszik, hogy a gyerekeknek szükségük lenne rájuk. Egy serdülő nagyon ritkán mondja, hogy „gyere, anya, beszéljess velem”. Általában más úton-módon jelzi ezt a szülők felé. Például becsapja az ajtót, vagy túl sok időt tölt a családi otthonon kívül, vagy gyakran bezárkózik a szobájába. Ezeket a jelzéseket nem mindig tudják lefordítani a szülők, ezért elmegy egymás mellett a felnőtt és a fiatal. Nagyon sok konfliktus éppen abból adódik, hogy nem tudják megbeszélni a dolgokat, mert a felnőttek nem elérhetőek a gyerekek számára.

Egyre inkább az a meggyőződés alakul ki bennem, hogy önök a családi életre nevelés keretében megpróbálnak egy bizonyosfajta értékrendet is a gyerekekbe plántálni.

Ma sokan mondják azt, hogy válságban van a család. A mi meggyőződésünk szerint nem a család van válságban, hanem az értékrend. S pontosan a család lehet a kivezető út ebből a helyzetből.

A mi munkatársaink hívő katolikus és református emberek, tehát keresztény értékrendet képviselünk. Azt, hogy mi honnan jövünk és mi a hitünk, az az első iskolai bemutatkozáskor kiderül. Bizonyos témákkal kapcsolatban, mint például a házasság előtti szexualitással, a házassággal, a családtervezéssel összefüggésben ez ugyancsak előtérbe kerülhet. Az általunk tartott család-órák azonban mégsem hittanórák. S nekünk – annak ellenére, hogy a Hittudományi Főiskola munkatársai vagyunk – nem a Katolikus Egyház írja elő, hogy mit kell mondanunk az órán, hanem a saját meggyőződésünk.

A fősodratú médiából azonban a gyerekek az önökétől eltérő mintákat is kapnak, például a szingli életmódot, a homoszexualitást... Mit tesz akkor, ha az egyik gyerek két amerikai cowboy romantikus szerelméről szóló filmről mesél, és ez nagyon tetszett neki?

Nem ítéljük el, ha valaki másként gondolkodik, mint mi, viszont mindig elmondjuk a saját, egyértelmű véleményünket. Kinyilvánítjuk, hogy számunkra nem

két férfi vagy két nő szerelme a szép szerelem, és előhozunk néhány olyan példát az irodalomból vagy a filmművészetből, ami legalább olyan meggyőző, mint az ön által említett gyereké. Előfordul, hogy együtt nézünk meg szerelmes filmeket, amiket aztán megbeszélünk. Így néztük meg például

Egy serdülő nagyon ritkán mondja, hogy „gyere, anya, beszéljess velem”.

a Sabrina vagy az Árnyékország című filmeket. Sajnos a jó minta a családi élet vonatkozásában is hiányzik ma, így alig találunk a fiatalok követendő, jó példákat...

... mert azt látják, hogy az apjuk meg az anyjuk gyilkolják egymást...

Ez is megerősíti, hogy a megadott témáink közül miért épp a konfliktuskezelést választják a gyerekek! Mert konfliktusok veszik őket körül! Nemcsak a szűkebb környezetük konfliktusáról van itt szó, hanem az egész társadalmat áthatja ez.

Tudna három olyan axiómát mondani, amely a házastársi kapcsolatot leginkább képes rendben tartani?

Az igazi, mély, rendszeres házastársi *beszélgetés*. A másik személyiségének a *tisztelete*. Végül egymás *szeretet-nyelvének* a felfedezése.

A házastársamnak hiába mondom naponta többször is, hogy szeretlek, ha ő azt várná el, hogy vasaljam ki az ingét és főzzek finom ebédet. Persze mindenkinek más az igénye. A férjemnek, Tibornak például az, hogy töltsünk együtt minél több időt és beszéljessünk. Ezt „minőségi időnek” nevezzük. Fontos, hogy fölfedezzük, megtanuljuk egymás szeretet-nyelvét, hogy azon a nyelven tudjunk a másikhoz szólni.

Család-óráinkon nagyon fontos a hitelesség. Ezért oda kell figyelnünk a saját házastársi kapcsolatunk ápolására, és a gyermekeinkhez fűződő viszonyunkra, különben képtelenek vagyunk megtartani a foglalkozásokat. Így családi életünk és család-óráink kölcsönösen erősítik egymást. A foglalkozásokon megnyitjuk, föl-tárjuk családunk benső életét a tapasztalataink közvetítése által; az órák segítenek bennünket abban, hogy jobb házastársak, jobb szülők legyünk. Úgy érzékelem, hogy gyermekeink – Tibor, Ági és Krisztina – sok előnyét élvezzi annak, hogy én orvosként ilyen témában merültem el...

A jó, feladatcentrikus működés tekintetében miben különbözik egy hívő keresztény család egy nem hívőtől?

A hívő családoknak talán egy fokkal könnyebb az életük, mert az útirány adott, nem kell keresgélniük.

Főzőcske

mottó: *A főzés szent cselekmény!*

táplálék elkészítése és minden konyhai munka, amely az emberi étkezés szolgálatában áll, a szentmisével rokon. Ahogyan az ostya és a bor átalakul Krisztus testévé és vérévé, úgy a táplálék, amit az asszony készít, átalakul szereteteinek húsává, vérévé, érzelem, gondolat és szellem lesz, szeretet lesz...

Megígérted: velünk leszel,
Asztalunknál velünk eszel,
Mint akárki, ha velünk ül.
Add, Uram, hogy közösségünk,
Téged itt lásson vendégül. Ámen

Olasz zöldségleves:

A maradék húslevesbe rakjunk bele kockára vágott fehérrépát, sárgarépát, zöldbabot, kelkáposztalevelet. Puhára pároljuk, szükség szerint még ízesítjük, paradicsompürével savanyítjuk. Durvára reszelt sajttal és kevés oregánóval tálaljuk!

Narancsos piskóta:

Piskótát sütünk (3 tojásfehérjét kemény habbá verjük, a 3 tojássárgáját 3 csapott evőkanál kristálycukorral habosra keverjük, majd a sárgájához lazán hozzá keverjük a fehérjét, végül ráosztálunk 3 evőkanál lisztet, könnyedén összekeverjük és megsütjük).

Öntet: 20 dkg porcukor, 2 db 2dl-es tejföl, 2 dl tejszín (felverve kemény habbá), 1 narancs leve és reszelt héja, 2 narancs kockára vágva.

A porcukrot a tejföllel, a narancs levével és a reszelt héjával összekeverjük, hozzáadjuk a felvert tejszínt, majd a kockára vágott narancsot. A kihűlt piskótát egy tálba kockázzuk, ráteesszük az öntetet és óvatosan összekeverjük. Narancsszeletekkel díszítjük. Jót tesz neki, ha tálalás előtt néhány órát áll a hűtőben. Más gyümölccsel is kipróbálhatjuk.

Gondviselő Atyánk, asztaltól kelve
Szívből hálát adunk kezünk összetéve.
Áldd meg ezt a házat s ennek gazdáját,
Fordítsd vissza néki a vendéglátását,
Szánd meg a szegényt, a szenvedőt s az árvát,
S a benned bízóknak viseld mindig gondját! Ámen

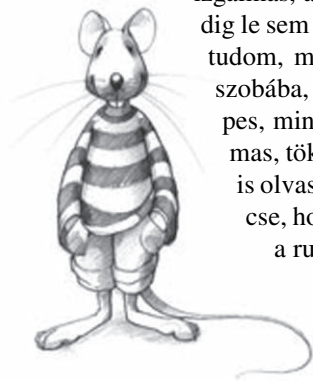

Könyvajánló

RUMINI és rumli

– avagy kockázatok és mellékhatások

Végre sikerült megszereznem *Berg Judit* új könyvét, a *Ruminit*. Ennek oka nem a könyv forgalmazásának átmeneti hiánya volt, hanem fiúgyermekeim lázas érdeklődése a mű iránt. A tizenegy éves két délután alatt olvasta el a regényt, „nagyon izgalmas, anya!” felkiáltásokkal. A tizenhárom éves pedig addig le sem tette a könyvet, ameddig végig el nem olvasta. Nem tudom, másnapra hogyan tanult. Amikor benéztem hozzá a szobába, hasonló, rövid mondatfoslányokra volt csak képes, mint előző napokon az öccse: „hú, most nagyon izgalmas, tök érdekes”. Ezek után már alig vártam, hogy magam is olvashassam végre a kalandos meseregényt. Még szerencse, hogy ez szombat délután történt. Ugyanis jött *Rumini*, a rumli pedig maradt a lakásban. Ezek a kockázatok.

S a mellékhatások: belefeledkezhetünk egy kalandos utazásba. Vajon átjut-e a *Szél-*

királynő a legénységével a *Ragacs-tengeren*, ahol nemcsak a tenger sűrűsége okozza a nehézséget? Kik azok a *fabatkák*, s valóban léteznek-e az a bizonyos kincs? Hogyan tudnak átjutni *Bojtos Benedék* a *Sárkány-szoroson*? A Sárkány soha nem alszik! Vagy van, amikor mégis? Együtt izgulhatunk *Balikóval* barátjáért, *Ruminiért*, aki, mint egy jó kalandfilmben, természetesen fogásba (is) kerül. Mit ér a barát, ha égér? Részesei lehetünk – persze csak az olvasás által – egy kalóztámadásnak! Találkozhatunk az alvilág uraival is, *Félszemű Mortival* és bandájával. A kazamaták sötét világában az ürgékkel együtt várhatjuk a hős megszabadítót. *Rufus mester*

boltjában körülnézve pedig akár a Csodák Palotájában is érezhetjük magunkat. Végül, mint a mesékben, elérkezhetünk Pele király udvarába, s láthatjuk, hogy a végén minden jóra fordul. Aki szerette *K. Grahame* regényét, a *Békavári uraság és barátait*, annak feltétlenül ajánlom e könyvet.

Berg Judit könyve igazán jó példa arra, hogyan lehet egy „divatos” témát feldolgozni úgy, hogy az nyelvileg igényes legyen, cselekményvezetése izgalmas,

fordulatos. Divatos témát említettem, hisz már a hétéves gyerekek is a *Karib-tenger kalózeit* nézik, csak sajnos a film nem azt az élményt hagyja maga után a gyerekekben, mint a jó mese. Berg Judit stílusa választékos, noha használja a mai szlenget, mégsem „haverkodó”, nem romboló. Csak olyan mértékben alkalmazza ezeket a formákat, amely még fenn tartja a kiskamasz érdeklődését, de nem manipulál vele. Nem használ hatásvadász írói eszközöket. Ugyanakkor a humor, a zseniális ötletek végig átszövik a történetet.

A *Ruminiben* az izgalom mellett megtaláljuk a mese jellemzőit is, az elindulást, a próbatételeket, a segítőket, a „jótett helyébe

jót várj” magatartást, s a végén a jó elnyeri jutalmát. S mi, olvasók is visszaérkezhetünk a való világba, de már teljes megnyugvással. A mese jótékony, megnyugtató hatása még egy ideig tovább él bennünk.

Érdemes tehát kockáztatni! A mű fent felsorolt erényei mellett még csak annyit: ezt az izgalmas, főként fiúknak szóló, kalandos meseregényt egy háromlányos anyuka írta. Ezek után csak azt tehetjük hozzá: le a (láthatatlan) kalappal Berg Judit előtt!!

A *Pagony Kiadó* igényes kiadásában olvashatjuk a művet, belső borítókön térképpel, Kálmán Anna rajzaival.

Az a legfontosabb dolog
(A gyerekekre gondolok),
Hogy nem szabad,
Hogy sok tévéműsort lássanak –
Sőt, legjobb, ha a bárgyú láda
Be sem kerül a kisszobába.
Amerre csak jártunk, a tévét
A gyerekek szájátva nézték.

Két-három óra meg se kottyan,
Csak néznek, míg a szemük kipottyan.
(Múltkor is láttunk egy helyen
Tíz szemgolyót a szőnyegen.)
Csak ülnek, néznek, néznek, ülnek,
Míg hipnózisba nem kerülnek,
S a sok szennyitől, mit egyre néznek,
Olyanok lesznek, mint a részeg.

Ó, persze, tudjuk, csendbe vannak,
A falnak fejjel nem rohannak,
Nem kezdik egymást hasogatni,
Hagynak nyugodtan mosogatni,
Míg fő az étel, hűl a lekvár –
De azon eltűnődtek már,
Hogy ez a rémséges doboz
Miféle dolgokat okoz?

Elsorvaszt minden képzetet,
Meghal belé a képzelet!
Az észet betömi, eldugítja!
A gyereket úgy elbutítja,
Hogy biztos többé nem ért meg
Tündérvilágokat, meséket!
Az agya lágy lesz, mint a sajt!
Fejében dudva, gaz kihajt!
Nem is tud mást, csak nézni majd!

„Na jó! – mondjátok majd. – Na jó!
De ha a televízió
Nincsen, mivel foglaljuk el
A drága gyermekünk, mivel?”
Ezt fogjuk akkor válaszolni:
Míg nem volt még e bamba holmi,
Míg e szörnyet fel nem találták,
Mit csináltak vajon a drágák?

Hát elfelejtettétek volna?
Ezt mondjuk lassan, szótagolva:
OL-VAS-TAK...! És JÁTSZOTTAK és
JÁTSZOTTAK, s még ez is kevés
Volt nekik, OLVA-STAK tovább!
Fél napjuk olvasásból állt!
A polc könyvekkel volt tele,
A föld, az asztal is vele,

S az ágy mellett, a kisszobába
Még több könyv várt elolvasásra.
Sok szép mese, volt benne sárkány,
Volt indián, cet és királylány,
Kincses sziget, és messzi partok,
Hová sok csempész lopva tartott,
Kampó kezű, komor kalózok,
Egy elefánt, ki csak hallózott,

És rémes, éhes kannibálok,
Üstbe ki tudja mit dobálók...
Mily könyveken busult-vidult, ó,
Az a sok régi-régi lurkó!
A polcra tegyél könyveket,
Hadd ontsanak csak könnyeket,
Hadd rúgkapáljanak a kölkök,
A nyelvük hadd legyen csak öltött –

Ígérjük, nem kell félnetek,
Ha vártok egy vagy két hetet,
A drágalátos gyermekek
Egyszer csak rájönnek maguktól:
Egy könyvtől lennének nagyon jól.
S ha már olvasnak ők – juhéj!
Szívükben árad szét a kéj,

Érzékeik kiélesednek,
Nem értik majd, hogy mit szerettek
Az éme lyítő, a silány,
Hülye, idétlen masinán.
S azok a drága gyermekek
Hálásak lesznek majd neked.

Roald Dahl

Mi a családok útja az egészséges élet terén?

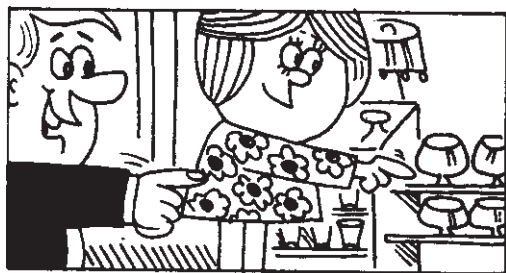
Elkészült a családok útja Óbudaváron. Az egészség terén is van a családoknak útja, de vajon merre tart?!

Az utóbbi időben a férjemmel egyre többet gondolkozunk azon, hogyan lehetne egészségesebben élni.

Első lépésként a mozgást kezdte el a családjunk. A közös mozgás minden családban más és más lehet. Egyik ismerős család túrázik, egy másik tájfutásra jár, a harmadik közös edzésre, a negyedik közös kerékpározásra. Természetesen lehet külön-külön is mozogni, de akkor a közös élmény elmarad!

Ezután következett a népi gyógyászat. Szép élményünk, amikor a férjemmel közösen mentünk gyógynövénygyűjtésre és beleestünk a vizes árokba, máskor meg a gyerekekkel együtt kerestünk csipkebogyót.

Elkezdtünk odafigyelni, hogy ne fogyasszunk genetikailag módosított élelmiszereket. Lehetőleg nem vásároltunk üvegházban termesztett növényeket, mert azokat sok vegyszeres kezelésnek vetik alá.

A szelektív hulladékgyűjtés elkezdésekor a komposztáló elkészítése és pár kisebb szemetes beszerzése nem okozott komoly anyagi megterhelést. Ráadásul a legkisebb gyermek örömmel megy el hetente a szelektív szigetekhez. Igyekeztünk abban is, hogy nem vásárolunk „pet” (műanyag) palackot, mert ezáltal ke-

vesebb szennyeződést bocsátunk ki. A vászonstator pedig segít, hogy az eldobható statorokra se legyen szükségünk!

Az energiafelhasználás terén állunk a legrosszabbul, mert bár ötleteink lennének, nem minden valósítható meg a jelenlegi anyagi kereteink között. Így legalább arra próbálunk figyelni, hogy a bojler csak este vesszük melegebbre a melegvíz melegítéséhez, vagy eloltjuk a villanyt, ha kimegyünk a szobából és energiatakarékos izzókat használunk. A vízcsapot is elzárjuk, ha már nem kell több víz.

A vízhasználat során egyre többet halljuk, hogy az értékes vízünk egyre szennyezettebb, emiatt kezdtünk el kutatni az alternatív tisztítószeres körében. Meglepődve láttuk, hogy az ecet és a citromlé milyen sok mindent tisztíthat, és mivel lebomlóak, nem szennyezik a környezetet.

Ezekkel a témákkal fogunk még későbbi újságokban foglalkozni.

Az egészség terén is van a családoknak útja, de vajon merre tart?!

Nincs boruk

Látva hazánk pusztulását, pusztítását, nagyon próbára van téve a hitünk, a reményünk. Ne felejtsük el, hogy a pusztulásnál mindig erősebb az élet! Merítsünk biztatást Kentenich atya gondolataiból:

„Nem vagyunk fölösleges számok, akik a renyhe cselekvésképtelenségre vannak utalva, hanem fontos tényezők, akiken sok múlik. A fegyver, a kard, amivel hazánkat hozzásegíthetjük a győzelemhez, a komoly, szigorú vezeklés, az önfegyelem, az önmegtagadás, az önmegszentelés.”

Kérjük a Jóistent és Szűzanyánkat, hogy legyen erőnk az áldozatos élethez, vezessenek bennünket, hogy Schönstatt és a szeretetszövetség szellemében oda tudjuk ajándékozni az életünket mások javára nap mint nap!

További szándékaink:

- ❖ Schönstatt Mozgalmunk
- ❖ a nyári családnapok, táborok
- ❖ a vezető házaspárok, előadók
- ❖ a központ építése
- ❖ Kentenich atya boldoggá avatása
- ❖ nehézségekkel, betegségekkel küzdő családjaink
- ❖ gyermekeink testi-lelki épsége a nyár folyamán,
- ❖ a családjainkból sokakat érintő Pécsi Szent Mór iskola sorsa

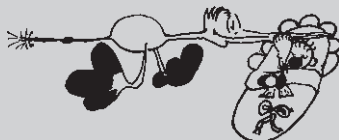
- ❖ a többi magyar iskola és az egészségügy
- ❖ az őszi városmisszió
- ❖ erősítse meg a Jóisten mindazokat, akik a kápolnánkba betérnek, és a Házaspárok útján a mozgalmunkkal kapcsolatba kerülnek.

Van boruk

Hálasan köszönjük:

- ❖ a családjainkban megélt kegyelmeket, mindennapi csodákat,
- ❖ gyermekeinket,
- ❖ az egyházban mutatkozó életjeleket, kegyelmeket,
- ❖ minden pozitív emberi megnyilvánulást,
- ❖ a Családakadémia gyümölcseit
- ❖ mindazok munkáját, akik a Házaspárok útját készítik.

Gólyahír

2006. december 16-án megszületett Szelestei Márton, aki kis családjában a 4. gyermek, nagy családjában a 20. unoka.

Szelestei Gábor és Barbara

**Szívből gratulálunk
és kérjük a Jóisten áldását
az egész családra.**

Óriási apróságok (gyerekszáj)

Kétéves kislányunk misekultúrája még hagy némi kívánnivalót maga után. Legutóbb is nyüzsgött, járt-kelt, folyamatosan csacsogott a templomban. Nem unatkozott, nagyon örült az új helynek, a sok új arcnak, a mosolygó néniknek, a nagyobb gyerekeknek, akik szintén örültek, hogy végre van „valami érdekes” – nem beszélve a többi kétévesről...

Már a vége felé közeledett a szentbeszéd, amikor kislányom hirtelen hozzám bújt, és fáradtan cumizni kezdett. Nem telt el tíz másodperc, csodálkozva kapta fel a fejét:

– Anyuka, valaki beszél!
– Hát igen. Valaki beszél. Eddig is beszélt.

Gyermeinket nézve magunkra ismertünk: aktív közösségi élet az egyházközségben, szervezések, programok, egyebek. Aztán amikor elfáradunk és látszólag nem csinálunk semmit, akkor meghalljuk, hogy Valaki szól hozzánk. Isten. És akkor odafigyelünk és válaszolunk. Ez a legtöbb, amit tehetünk, erre kell a legtöbb időt szentelnünk. Az egész életünket.

– Gyerekek! Ne nyavalyogjatok, mert ezt már nem lehet elviselni!
– Pedig egy háromgyerekes anyukának ennyit ki kell bírnia! – felelt hat éves elsőszülöttünk...

Négyéves fiammal beszélgetünk:

– Anya! Apa odaadta már neked a fűnyírót?
– Nem, még nem.
– Még nem vagy elég nagy hozzá?
– Igen. Azt hiszem, még fel kell nőnöm a feladathoz.
– Ne félj, anya! Nemcsak felnőtt leszel, hanem majd fiú is, és akkor apa biztosan megengedi, hogy lenyírd a fűvet.

– Gyerekek, ha nem ágyaztok be, sarokba állás lesz.

Erre Cseenge:

– Akkor inkább hadd álljak a sarokba!

Róna két évesen így énekli az ismert dalt: Elvesztettem zsebkendőmet, szidott anyám érte. Anna kakis, mert nem szólt, hogy bililit kér.

Balázs (6 éves) egy ökumenikus iskolába megy édesanyjával beiratkozni. A tanító néni a végén megkérdezi:

– Milyen hittanra akarnak járni?
– Mi a választék?- kérdezni érdeklődve Balázs.

Kinek a pap, kinek a...

– Nagyi, neked a Szűz Mária van a nyakadban! – nézeti Dani nagy-mamája nyakláncát.
– Igen. Igazából ő a szívemben van. Neked is?
– Nekem Jézus van a szívemben!
– válaszol a 4 éves Dani.

Óbudavári hírek

Május 28–31-ig ismét zarándok papok jártak nálunk Erdélyből.

A családnapokon minden férőhely betelt. Egyedül az augusztus 26-ai első résztvevős héten van még szabad hely. Minden hétre vállalkozott házigazda és előadó házaspár, hála a Szűzanyának és az apostolkodóknak.

A művelődési házat az idén is a rendelkezésünkre bocsátotta a helyi plébános atya. Tehát az idén is biztosított a gyerekfoglalkoztatás helye. Köszönjük szépen!

A gyerekfoglalkoztatóknak tartott hétvégi képzés nagyon eredményes volt. Sokat tanultak a résztvevők, különösen hasznos volt a csekély felszerelést igénylő lehetőségek megismerése. Szeptember 7–9-ig újra megrendezzük a képzést, erre az alkalomra elsősorban a nyáron szolgálatot teljesítő fiatalok jelentkezését várjuk Mészáros Zsuzsánál.

Június 16-án Vértessaljai Jánost a veszprémi érsek diakónussá szentelte a veszprémi Szent Margit templomban. Utána Óbudaváron ünnepeltük a mozgalmunk számára is jelentős eseményt.

A központ épülete mellett megépítették a támfalat.

Egységben a szeretetszövetségben

*A Nemzetközi Családszövetség,
egyik vezetőházaspárja Magyarországon*

Daniel és María Teresa Martino, argentin házaspár áprilisban találkozott az Óbudaváron, majd Budapesten (Budaörsön) összegyűlt szövetségi házaspárok képviselőivel. A távoli országok szövetségi családjával való kapcsolatfelvétel a vezetőség részéről tudatos döntés volt: az egymástól eltérő kultúrákban élő szövetségi családok tapasztalatainak, kincseinek egymással való megosztása, egymás gazdagítása. Így a Nemzetközi Családszövetség négy vezető házaspárja felosztotta egymás közt a Családszövetség országait, hogy sorra látogassák őket.

Izgatottan vártuk a találkozást, de gyorsan elszállt az izgalmunk, úgy éreztük, mintha már régen ismernénk egymást. Közvetlen, barátságos, nyitott házaspár látogatott el magyar szövetség-nézőbe.

A kulturális „kincs-cserére” nagyon szép példa a Szentélyben való együttműködésünk, együtténeklésünk. María a közös éneklés után így szólt: *találtunk egy újabb közös nyelvet egymással!* „Teljesítettük” a leendő *Házaspárok útja* festői útvonalát a gallyvágó ollóval utat készítő Róbert vezetésével, árkon-bokron keresztülverekedve magunkat.

Daniel mint jogász nagyon sokat van távol a családjától, sok munkája akad Mexikóban. Ezekre az utakra általában egyedül megy. Európai útjaira viszont Mária mindig elkíséri, ezért is különösen kedvesek számukra az európai feladatok.

Danielt különösen érdeklik a magyar belpolitikai viszonyok, a magyar történelem. Árpád-házi Szent Erzsébet magyarországi gyökereiről érdeklődött. Egy történetet is elmesélt gyermekkorából. Az 56-os forradalom idején ő 4 éves volt. Emlékszik, hogy olasz származású apukája izgatottan figyelte a távoli eseményeket. Sohasem felejtí el, hogy amikor leverték a forradalmat, apukája így sóhajtott fel: „*No, jól egyedül hagyta mindenki a magyarokat!*”

Derűsek és tartalmasak voltak a közös vacsorák, nem csak a testünknek... Mi magunk is sokat tanultunk a másik évfolyamtól, könyvekkel, képekkel készültünk, hogy bemutassuk közösségeinket.

Mesélték azt is, hogy a Schönstatt Családmozgalom küldöttsége volt az utolsó családmozgalom, amelyet II. János Pál pápa fogadott, az audiencián ők is jelen voltak 2005. január 20-án. A pápa ekkor a következőket mondta:

„Terjesszék az egész világon a család iránti elkötelezett lelkesedést. A mai társadalomnak egészséges családokra van szüksége, mert ez az egész közösség javát szolgálja.” – hangsúlyozta beszédében a Szentatya – arra kérve egyben a Schönstatt családokat, hogy „tegyenek meg mindent a házasság és a család intézménye-

nek megerősítéséért. Ezáltal növekszik ugyanis a szeretet és az együttérzés az emberek körében. Az Eucharisztia évében fedezzék fel az Oltáriszentség ajándékát, mert ezáltal még jobban képessé válnak a család sajátos feladatainak teljesítésére.” (Forrás: Vatikáni Rádió)

Hazaérkezésük után levelet küldtek nekünk, ebből idézünk:

Mindegyikőtök valódi ajándék volt a számunkra... Soha nem gondoltuk volna, hogy ez a találkozás ilyen mély nyomot hagy bennünk, hiszen rövid ideig voltunk együtt, és nyelvi akadályok is elválasztottak bennünket. Édesanyánk vitte végbe a szívünk egyesítésének csodáját, ő engedte, hogy érezzük, a küldetésünk megvalósítható, a távolságok csökkenthetők, a világ ránk vár, és nekünk is, akárcsak drága Szűzanyánknak annak idején, igent kell mondanunk a küldetésünkre.

Elmeséltük budapesti és óbudavári élményeinket az argentin családoknak, és mindenki ugyanazt érezte; hogy Alapítónk igazi próféta volt, amikor az eljövendő századok problémáit előre látta, és meghívta Schönstattba a papokat és a nővéreket, hogy ugyanazt valósítsák meg (vagy valami nagyon hasonlót) a különböző országokban. Bármi jöhet Amerikából, a fejlett Németországból és ugyanígy bármi jöhet Európából is.

☞ Pihenjete Nálunk! ☜

Várunk Benneteket Bárdudvarnok-olajhegyi tanyánkon! Nagy udvar, árnyas fák, parasztház, jól felszerelt konyha, zuhanyzó. Ideális hely biciklitúrara, elcsendesedésre, kirándulásokhoz.

Schönstattos családoknak (és ismerőseiknek) mindössze 1000 Ft/fő/hét.

Örömmel várunk: Mester Balázs és Judit, 06-82 478 909, 06-30 55 22 156

Városmisszió 2007

Meríts a forrásból!

int korábban jeleztük, az év elején egy kis csapattal elkezdtünk gondolkodni azon, milyen módon tudna közösségünk részt venni a budapesti Városmisszió 2007 rendezvényein.

A kiinduló alap a pestszentlőrinci plébánián egy korábbi missziós napon megvalósított családi sátor, illetve az ottani 4 stációból álló Házaspárok útja volt. A közös gondolkodás eredményeként némileg eltértünk ettől az iránytól, és a jelenlegi elképzelés a következő:

- **2007. szeptember 16-án** egész napra
- a **Városligetben**, a Regnum-kereszt, az Ajtósi Dürer sor és Dózsa György út által határolt területen, a két játszótér és a szánkózó domb között
- létrehozunk egy **Forrást**,
- és felkínáljuk kincseinket az érdeklődőknek: jöjjenek és **merítsenek a forrásból**.

Egy kis **sátortábor** terveziünk felállítani, közepén egy kőhalommal (ez jelképezné a forrást), ahonnan a távozó vendégek egy-egy bibliai igével feliratozott kavicsal távozhathnának.

1. A **gyereksátorban** kézműves, körülötte játékos sportfoglalkozásokat terveziünk.
2. A **szentélysátorba** meghívjuk Édesanyánkat, teremtsen meg köztünk a szabadság, az egymásra figyelés, a meghallgatás és a kölcsönös szeretet schönstatti légkörét.
3. A **családsátorban** egy kis pogácsa, ásványvíz mellett beszélgetésre és családakadémiás előadások meghallgatására kerül majd sor.

A program részeként valószínűleg sor kerül személyes TCST tanácsadásra, valamint felmerült a Házaspárok útjának valamiféle megjelenítése is a sátrak körül.

Ifjúságunk ezen kívül még egy fiataloknak szóló programot tervez az ELTE-TTK északi tömbjénél (1117, Pázmány Péter sétány 1/a.) szeptember 19-én és 20-án. A téma: Önmagunk jobb megismerése Mária tükrében.

A missziózással kapcsolatban általában kétféle érzés, gondolat merül fel „minden normális katolikus” emberben.

Ezt az „okos” megfontoltságot csak a Szentlélek ajándéka által győzhetjük le, a szívünkben lobogó tűz által, amely egyszerűen akkor is továbbadja fényét, ha az emberek jól érzik magukat a sötétben.

A. Az egyik *a félelem, a gyengeség, a bátortalanság érzése*. Mi, katolikusok valahogy idegenkedünk attól, hogy hitünkéről nyíltan tanúságot tegyünk. Tilmann atya minderről ezt írja:

„Kétségkívül megfelel a megfontolt emberi gondolkodásnak, hogy a kereszténység üzenetét megosszuk az emberekkel. A házasságról, az emberi méltóságról, az Isten irántunk tanúsított szeretetéről kimondott igazságok az embernek egyszerűen jót tesznek. Miért mondjuk hát azokat oly ritkán? Miért nem beszélünk arról, hogy Isten szereti az embereket, hogy Isten Atya és hogy az emberek rábízhatják magukat Istenre? Miért vagyunk ilyen tétoavák?

Félünk, hogy az apostoli »túlbuzgóságunk« miatt az emberek oktalannak tartanak bennünket. Félünk attól, hogy olyan dolgokról beszélünk, amiket egyáltalán nem szeretnének hallani. És talán már mi is megtapasztaltuk azt, amit Szent Pálnak oly gyakran meg kellett tapasztalnia, mint Athénban is, ahová a művelt görögöknek a Feltámadott üzenetét vitte el. Az okos athéni férfiak nevettek rajta és előkelően azt mondták: erről majd egyszer máskor meghallgatunk.

Ezt az »okos« megfontoltságot csak a Szentlélek ajándéka által győzhetjük le, a szívünkben lobogó tűz által, amely egyszerűen akkor is továbbadja fényét, ha az emberek jól érzik magukat a sötétben. Ezt az apostoli Lelket kell magunknak kérnünk. Ez egy jófeltétel útján nem érhető el, ezt az apostoli lelket ki kell könyörögnünk a magunk számára.” (Küldd el nekünk Üdvözítőnk lelkét, az erő lelkét, 70. o.)

A fenti sorok már ki is jelölik elsődleges teendőnket, hogy **imádkozzunk** saját lelki átalakulásunkért, azért, hogy irgalmas Istenünk megérintse sok-sok érdeklődő szívét, hogy az Ő akarata szerint valósítsuk meg a missziós napot. Másodszor érdemes bátorítást nyernünk abból a kincsből, amink van, és amelyet tovább kell adnunk. Elsősorban Édesanyánk nevelői jelenlétéből, majd pedig mindabból, amit átadott nekünk, amelyre nevelt bennünket. Óriási kincseknek vagyunk ugyanis birtokában, és ezeket kötelességünk megosztani másokkal!

A házasságról, az emberi méltóságról, az Isten irántunk tanúsított szeretetéről kimondott igazságok az embernek egyszerűen jót tesznek.

B. A másik kérdés, amely megfogalmazódik bennünk: *hogyan segíthetnék abban, hogy sikerüljön a misszió (másoknak)?* E téren egészen konkrét feladatokat tudunk sorolni.

Az elsődleges feladat minden budapesti házaspárnak, hogy *hívjon meg ismerős házaspárokat az utcából, a szomszédból, a munkahelyről erre a szép városli-gei családi napra*. Nem kell, de szabad! Mert jót tesz, nemcsak másoknak, de nekünk is!

A teljesség igénye nélkül a sikeres megvalósításhoz szükségünk van:

- imádkozókra, akik a szept. 16-ig terjedő időszakban és azon a napon (a szentélyszátorban), majd a következő hetekben is imával kísérik a misszió ügyét;
- fiatalokra és lélekben fiatalokra, házaspárookra, akik tevőlegesen segítenek
 - a kézműveskedésben, sportfoglalkozásban (a napot kétórás sávokra beosztva mindenkor kell majd néhány ember a foglalkozások irányításához),
 - a látogatók fogadásában, terelgetésében (sok múlik azon, hogyan fogadjuk az érkezőket, a nap folyamán mindig kell majd egy-két ember, aki ezt a feladatot ellátja),
 - a helyszín kialakításában majd lebontásában,
 - minden időszávban egy házigazda házaspárra a családsátornál,
 - a hírverésben szórólapok osztogatásával,
 - az utógondozásban, kisebb közösségekben, csoportokban továbbvezetve a bekapcsolódni vágyó érdeklődőket az ő sajátos útjukon,
 - olyan házaspárookra, akik szívesen beszélgetnek ott a helyszínen a látogatókkal.

A sor még folytatható, a feladatok részletezve lebonthatók egészen az asztalterítő-kig, az igeversék kiválasztásáig, a legkisebb feladatig. „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés” – mondta Jézus, és mi, a szervezők, most ezt nagyon átérezzük. Vajon lesz-e elég emberünk a sokunk számára oly fontos program megvalósítására? Örölnénk, ha minél több – főként budapesti család jelentkezne, ajánlkozna fel egy-egy feladatra, munkára. Bármilyen (apró) munkára várjuk a jelentkezőket!

Félünk, hogy az apostoli „túlbuszosságunk” miatt az emberek oktalannak tartanak bennünket.

Zajkás Péter és Rozi
(pzajkas@hu.inter.net, 06/1-290-1962)

„Isten kezéből jövünk, és mindenhol Isten kezébe esünk.”
„A keresztények az egyetlen biblia,
amelyet a hitetlenek még olvasnak.”

(Kentenich atya)

Lányhétvége

Április 13-a és 15-e között egy Epöl nevű faluba mentünk, hogy a szokásos lányhétvégét megtartsuk. Itt a helyi plébánián kaptunk szállást. A magyar lánymozgalomért felelős Böbe nővér a terciátusa miatt nem tudott Magyarországra jönni, ezért nélküle kellett megszervezni, megtartani a tavaszi lányhétvégét, melynek lebonyolítását főként Orsinak köszönhetjük. Rendhagyó módon minden korosztálynak szóló hétvégét szerveztünk, így 13-tól 22 évesig mindenki ott volt!

Pénteken a megérkezés után vacsorával, és ismerkedős játékokkal kezdtünk. Szombaton délelőtt, kora délután, illetve a vasárnapi mise után került sor az előadások megtartására. A vegyes korosztályra való tekintettel a 2 csoportnak (13-15 és 16-22 éveseknek) külön tartottuk az előadásokat „forgószínpadszerűen”. A tábor témája a Szűzanya koronázása volt, ennek megfelelően az előadások is ehhez kapcsolódtak. Anka a koronázásról mint önmagunk odaajándékozásáról beszélt, Kinga hazánk följajánlásáról, Veronika és Beáta pedig a lányok jelmondatához kapcsolódóan tartott előadást, illetve Veronika bibliodramás játékot. Szombaton ebéd után (melyről nem lehet tudni, mikor készített Orsi:) az előadást és a csendes pihenőt követően kirándulni mentünk. Vera és Sári vezetésével (kisebb kitérők után) eljutottunk egy gerecei „hegycsúcsra” és egy barlanghoz is. Mikor visszaértünk, nekiálltunk a szokásos és elmaradhatatlan barkácsolásnak. Mindenki készített magának egy dobozt, melybe a többiek egy cetlire felírt jó tulajdonságot vagy közös pozitív élményt írtak és a dobozba bedobtak a hétvége során. A szombat esti vacsora után ismét közösen játszottunk, énekeltünk, limboztunk... Vasárnap reggel szentmisével indítottuk a napot, majd a délelőtti előadás után összecsomagoltunk, kitakarítottunk és elindultunk hazafelé.

A hétvége megszervezése és lebonyolítása elég nagy feladat volt számunkra, de összességében elmondhatjuk, hogy jól sikerült, mivel sok pozitív visszajelzést kaptunk, és úgy tűnt, mindenki jól érezte magát. A „Mi érintett meg engem?” kör alapján pedig úgy gondoljuk, hogy az előadásokból is sokat tudtak meríteni a résztvevők.

Schönstatti önkéntes

megyek az összetélybe, leülök, és ismét áthat egy érzés, amit a Schönstatt-kápolnában lehet megtapasztalni. Lecsendesedem és elkezdem mesélni a Szűzanyának, hogy mi történt velem az utolsó látogatásom óta. Miután elmondtam, amit akartam, nem megyek el, hanem figyelek és gondolkodom. Az életemről és arról, hogy min kell változtatnom, ha innen újra kilépek. Általában nehezen megy az imádkozás és az Istenre figyelés, sőt már egy ideje – úgy érzem – Istentől is eltávolodtam. Gyakran mise közepén kezdtem el gondolkodni, hogy létezik-e az a Valaki, akihez mi annyit imádkozunk. Nem tudom, miért, de itt kezdek változni, a hitem folyamatosan mélyül, és az imával sincsenek nehézségeim. Ez onnan is látszik, hogy a délelőtti mosogatás közben mostanában mindig elimádkozom egy Medjugorje-s rózsafüzért különböző szándékokért. Pedig ezelőtt nagyon nem szerettem rózsafüzért imádkozni. Csodálatos, hogy van ez a hely számomra, a szentély, ahova ha belépek, mintha hazamennék. Itt igazán otthon érzem magam, pedig több mint 1000 km-re vagyok az otthonomtól... És ekkor eszembe jut, hogy mit keresek itt, hogy vajon nem csak álom-e az, hogy itt vagyok. Talán még mindig nem fogtam fel, hogy mi történik velem. Nekem iskolába kéne járnom, ehelyett itt vagyok már több mint egy hónapja Schönstattban a Schönstatt-Summer program önkénteseként. A Szűzanya kiválasztott, hogy az eszköze legyek.

Hogy mit csinálok pontosan?

Általában napi 4 óra házimunkát végzek, mellette pedig a többi önkéntessel készülünk az egy hónapos nyári programra és „misszionálunk”.

Talán kicsit furcsának tűnhet, hogy pont Schönstattban akarunk misszionálni. De Schönstatt Vallendar része, Vallendarban pedig az emberek nem nagyon érdeklődnek Schönstatt iránt, sokaknak nem tetszik, pedig általában nem is ismerik. Így belekezdtünk egy „misszió-project”-be. Őszintén szólva az elején nem tetszett az ötlet. Nem szeretek misszionálni, mert mindig úgy gondoltam, hogy úgy fognak viszonyulni hozzánk, ahogy én a Jehova tanúhoz, vagy a krisnásokhoz... :)

Soha nem láttam értelmét. De mi először megbeszéltük, hogy mik a céljaink, aztán elmentünk a schönstatti nők házába, ahol az idősebbek élnek. Tőlük kértünk tanácsot, hogy milyen úton hirdethetnének Schönstatt és a kápolna kegyelmeit. (Hisz ők idősebbek, sokan a környékből vannak, jobban ismerik a helyet, és tudják, hogyan lehet jobban megszólítani

az embereket.) Többek közt megemlézték, hogy publikáljunk a helyi újságokban és menjünk el a Mária-nővérek által vezetett iskolába, a Marienschule-ba. Ez utóbbin már túl vagyunk. Nagyon jól éreztük magunkat, a lányok nyitottak voltak. Készítettünk egy PowerPointos előadást a kápolnáról, és arról, hogy milyen jó dolog a schönstatti fiatalokhoz tartozni. Tanúságtételeket tartottunk a kápolnával kapcsolatos élményeinkről, és meghívtuk őket egy délutánra Schönstattba sportolni, játszani, énekelni, csakhogy bemeheessenek egy picit a kápolnába is, hogy ők is megtapasztalhassák a kápolna kegyelmeit, és hogy együtt legyünk egy kicsit, megismerjük egymást, hogy aztán a Schönstatt-Summer programra is szívesen eljöjjenek. Az, hogy az iskolában milyen sikert arattunk, ezen a délutánon fog kiderülni a résztvevők számából... De ezzel nem fejeződött ez be, a misszió folytatódik...

Őszintén szólva voltak nehézségeim ebben az egy hónapban. Nem számítottam pl. arra, hogy mosogatnom kell napi 4 órát. Lázadtam magamban, de ennek ellenére próbáltam megfelelni, alkalmazkodni és úgy csinálni mindent, ahogy azt elvárják. Ám mégis nagyon dühített, hogy az első két hétben folyton belém kötöttek. Valamit mindig rosszul csináltam. Az nyugtatott mindig le és késztetett mosolygásra, mikor elképzeltem az arcukat, hogy egy újabb megjegyzés után lerakom az edényt, és közlöm velük, hogy hazamentem... :) De nagy fejlődésen mentem keresztül. Egyrészt megtanultam, hogy mit hogyan kell csinálni ;), másrészt meg tudtam keresni a jó dolgokat a munkámban. Rájöttem, hogy a nehézségeimet fel tudom ajánlani a kegyelmi tőkébe. Rájöttem, hogy nincs ennél megfelelőbb alkalom, hogy gondolkodjak magamról, az életemről. Máskor úgy sincs sok időm, itt meg sokszor csöndben vagyunk (legalábbis

...voltak nehézségeim ebben az egy hónapban. Nem számítottam pl. arra, hogy mosogatnom kell napi 4 órát.

mielőtt nem voltak itt a mexikóiak:)) Arra is rájöttem, hogy ezáltal erősödöm, és ahogy szüleim oly gyakran emlegetik: „Az életben nagyon sokszor lesz olyan, amit nem akarsz megcsinálni, de mégis meg kell.” Na, itt az első nagyobb.

De mi is az a Schönstatt-Summer Program, amelynek előkészítésében és lebonyolításában én is részt veszek?

A rendezvény ebben az évben augusztus 3-tól szeptember 3-ig tart. A tavaly elindított program legfőbb célja talán az, hogy a fiatalokat jobban idevonzza, úgy, ahogy az 2005-ben a Világifjúsági Találkozó alkalmával történt. Szeretnénk azt a lelket és atmoszférát felidézni és visszahozni.

Sok helyről várunk fiatalokat, talán a világ minden részéről, ahol csak létezik a mozgalom. A program nagyon változatos: ifjúsági misék, misszió, egymás kultúrájának megismerése, utazások Kentenich atya életének fontosabb helyszíneire, stb. Itt említem meg, mert fontosnak tartom, hogy mindenki tudjon róla, hogy augusztus 30-án magyar nap lesz. Idén mindössze két nemzeti napot szervezünk, amelyből az egyik a magyar. Ekkor nyílik lehetőség hazánk, kultúránk megismertetésére.

Szép lenne, ha a magyar schönstatti fiatalok közül sokan tudnának jelen lenni és segítenének kultúránk (zene, tánc, gasztronómia) bemutatásában. Örülnék, ha legalább néhány napra el tudnátok jönni. Ha erre van igény, szívesen utánajárok, és megszervezem (szállás, étkezés).

Az egy hónapig tartó program csúcspontja a „szentély éjszakája”, amely augusztus 31. és szeptember 2. között zajlik.

Ízelítő a gazdag programból: kulturális műsorok, tábortűz, szentélykészítés fából, előadások (pl. schönstatti hőskről, személyes eszményről), idegenvezetés Schönstattban, filmvetítések, éneklések, személyes lelkivezetés, grillezés, 24 órás imalánc az összentélyben, fáklyás felvonulás az Alapító sírjától az Összentélyig, ahol szentmisét ünnepelünk, éjfélkor megújítjuk a Háromszor Csodálatos Anyánkkal kötött szeretetszövetségünket, a saját szentélyükben az egész világon imádkozó összes fiatallal együtt, melyekről fotókat vetítenek stb.

Tavaly nagyon jól sikerült. Azok a fiatalok, akik nem tudtak eljönni, a saját országuk kápolnájában tartottak virrasztást ugyanabban az időben, mint itt a többiek. Szép élmény lenne, ha azok, akik esetleg valamilyen oknál fogva nem lehetnek itt, Óbudaváron gyülnének össze.

Azzal a reménnyel fejezem be a beszámolómat, hogy hamarosan sok ismerős arcot fogok látni, akik mind ugyanazért a célért jönnek ide: megtapasztalni azt a sok kegyelmet, amit ez a hely és a mi Háromszor Csodálatos Szűzanyánk tartogat számunkra.

A programról részletesebben a www.schoenstatt-summer.de honlapon olvashattok.

Schönstatt, 2007. június 8.

Radnai Kinga

Mennyei Atyánkl

Korunk papi hivatás hiányát látva Hozzád fordulunk, mert Te ismered gyermekeid szívét. Kérünk, lelkesíts be olyan ifjakat, akik készek lelkük mélyén hívó hangodat meghallani és azt kitartóan követni. Mutass nekik Kantenich atyában és a Schönstatt mozgalomban példaképeket, és vezesd őket, hogy életüket a Schönstatt-Atyák közösségében Neked és országod építésének szentelhessék. Fogadd el áldozatainkat és az életszentségért való küzdelmünket értük és erősíts bennünket Szentlelkeddel. Ámen

Schönstatt-Atyák noviciátusa, információ: magyar_hivatas@schoenstatt-patres.org

*Valami furcsa összehangolódás,
Valami ritka rend –
Széthúzó erők erős egyensúlya,
Mély belső bizonyosság idebent –
Bizonyosság arról, hogy élni jó,
Szenvedni elkerülhetetlen,
Szeretni tisztán: megistenülés,
Meghalni szép –
S a Kifejezést meglesni mindezekhez,
Megtalálni a felséges Igét:
Az Igét mindezekhez:
A Béke ez.
Orkán ordíthat aztán odaünn,
Robbanhat ezer bomba: kárba ment,
De kárt nem okozott.
Bent:
Csend.
A Béke itt kezdődik.
Bent:
Csend.
Isten hozott.
(Reményik Sándor)*

